

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis Contra Timocratem enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ἐπιχειροτομία.) Disquisitio est, quid de legibus sit statuendum. Primo senatus conuentu.) Primo mense. Sciendum enim est, eos singulis mensibus tetras habuisse conciones, de publicis negotiis deliberantes, nisi qua belli necessitas incidisset: vt de eo etiam, præter statas illas, alia concio esset indicenda, habebatur igitur prima vndecimo die mensis, altera circa vigesimū, tertia circa trigessimū. (ἀρυτανείας.) Quinquaginta, quos diximus semper deligi solitos pro sua tribu, & munere fungi senatorio pro sua parte anni.

De senatoriis.) De senatu quingentorum: ornandum eum esse corona, si fecerit triremes.

De communibus.) De publicis negociis.

Nouemuiris.) Nouem principes vocabantur, sex Thesmothetæ, qui violatarum legum actiones dabant. Deinde vnus rex, de quo in Androtioniana differimus, quo dnām eius manus fuerit. Deinde bellidax, cui curā erat, vt e publico alerentur liberi eorum, qui fortiter in acie occubuisent. Deinde prætor annuus, qui viduas & pupillos, & alia quædam curabat. (ἀποχειροτονηθέντων.) Improbatis.

ταῖς ἑξοδίοις.) Primores quingentorum.

Quicumque fuerint.) Hoc dixit propter incertum fortis euentum.

In ea concione.) Scilicet tertia, vt etiam infra.

Ante concionem.) Scilicet tertiam.

ῥημάτων.) Referre. Cognouimus enim concionē a curionibus indictam: a præsidibus relatum esse, quæ de re indicta esset concio.

ἱέρμ.) Victimam dicit.

Qui Heliasticum iusiurandum dedissent.) Eorum qui iusiurandum Heliasticum iam iurassent: quasi diceret, vt sint ex iis qui iā fuerunt iudices. Sciendum autem est, Heliæam dici locum ipsum magni iudicij, & conuentum eorum qui ius ibidem dicebant. Dicta est autem Heliæa, locus, ab eo quod ibi conueniret & congregaretur multitudo iudicum. Nam in verbo ἁλιζέω, a in h mutatum est, quod etiam alias saepe fit. Quidam ex eo dicunt appellari, quod sub dio esset locus ille, & sol immitteret radios.

Vt scripta priora iubent.) Hoc est, receptis legibus.

Mille drachmas.) Quære est operæ precium, cur ad eod inæqualem multam leges ordinarint in curiones & præsidēs? Respondemus, eod factum, quod grauius sit, non conuocasse populum in concionē, quàm non retulisse, vt curionibus populum non conuocantibus pœna maior statueretur.

In album.) In tabulam. Donec concio.) Scilicet tertia. Elligere.) Pendet a verbo lubet, & significat creare. Aduocatos.) Defensores abrogandarum legum, quas probabile est fuisse meliores, quàm eam quæ roganda erat, sed quia destituebantur patronorum voce, malæ putabantur. Vndecimo.) * Is erat primus mensis, quia primus curionum conuentus agebatur die vndecimo: hoc est, concione prima. Præparabāt enim eos a prima concione, qui defensuri erant probandas leges in ipsa prima concione: cumque in hac prima cognouissent, quot leges essent improbatæ, pro earum numero patronos etiam deligebant. Quinōs autem singulis legibus defensores attribuebant.

εἰσοίσεις.) Iubenda, perferenda. Interea.) Inter primam & tertiam concionem. Quod vicerit.) Cum emphasi, per ironiam. Ex composito.) Conspiratione contra vos inita. Nihil fortuitò.) Non temerè, sed magna cum improbitate.

μαδόντες ἐν ταύτῃ τῇ πρώτῃ πόσοι ἀπὸ δικιμάδης αὐ νόμοι, πέντε ἢ ἄλλοι καὶ ἑκατὸν νόμον ἐχειροτόνοῦ. εἰσοίσεις ἢ ἀπὸ τῶν εἰσωνεατῶν. ἐν ἣ τῶν μεταξὺ λέγει, ὅτι πρώτης ἐκκλησίας καὶ τῆς τρίτης. τὸ νικῆσαν ἐμφαντικῶς κατ' εἰσοίσεις. σωταξάνδρῳ, ἀπὸ τῆς φραξιάσαντες καὶ ὑμῶν. καὶ οὐδὲν ἐν ταυτομάτου. ἴδιον, οὐχ ὡς ἐτυχε, ἀλλὰ καὶ πολλῆς κηκουρίας.

A ἐπιχειροτομία.) Δύ ὅστις δὲ ἀσκήσις ὁ, π δὲ ποιῆσιν ἀπὸ τῶν νόμων. ἐν τῇ πρώτῃ ἢ ἀρυτανείας, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν αὐτῶν ἰστέον ὅτι καὶ αὐτῶν αὐτῶν ἐκκλησίας ἐποιούτων, βουλδομόροι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει παραγμάτων, ἐν μὴ ἀπὸ ἀδελφῆς κατέλαβε πόλεμον. ὡς τε καὶ ἀπὸ ἐκείνων ἀλλῶν ἐκκλησιῶν ποῖσιν πλέον τῶν ὠρισμένων. ἐγένετο ἡ πρώτη ἐκδικατὴ τῆς μενός, ἢ ἡ δὲ ἀπὸ τῆς, ἀπὸ τῶν εἰκοσίων ἢ τῆς τρίτης, ἀπὸ τῶν ἑκατοσίων. ἀρυτανείας ἢ τοῖς παντήκοντα, οὐκ εἰποῦν αἰεὶ ἀποβαλλομένων ὑπὸ τῆς ἰδίας φυλῆς, καὶ ἀρυτανείας, * τὸ δεκάτον μέγεθος τῆς ἐπιωτῆς. ἀπὸ τῶν βουλδομῶν. ἀπὸ τῆς βουλῆς τῆς παντακασίων. ὅτι δὲ λαμβάνειν, ἀπὸ τῶν ἐξοίτων, ἐὰν ποιῶσιν τὰς * τρίτους. ἀπὸ τῶν κοινῶν. τῶν δημοσίων παραγμάτων. ἀρχοντες ἢ ἐντὶ αὐτῶν ἕξοντο. οἱ ἐξ, δεσμοδέται, οἱ πέντε εἰσῆγον τὰς τῶν ἀποδομένων γραφαί. εἴτα εἰς βασιλεία, ἀπὸ οὗ ἐγνώμεν ἐν τῇ κατ' αἰδροπόν. λόγῳ τῶν αὐτῶν ἔργων. εἴτα ὁ πολέμῳρος, ὅς τις ἐπιμελεῖτο τῆς ἀποδομῆς ἐν τῇ δημοσίου τοῦ παίδας τῶν ἀποδομένων ἡγεμονίας ἐν τῇ πόλει. εἴτα ὁ ἀρχὸν ὁ ἐκείνου, ὅς τις ἐπιμελεῖτο τῶν γραφῶν καὶ τῶν ἀποδομῶν καὶ ἀλλῶν πινῶν. τὸ ἢ ἀποχειροτονηθέντων, ἀπὸ τῆς ἀποδομῆς ἐν τῇ πόλει.

B τοῖς ἢ ἀποδομῶν. τοῖς ἀρυτανείας τῶν παντακασίων. τὸ ἢ οἱ ἀπὸ τῶν γράνων εἴπε, ὅτι τὸ ἀδελφὸν τῆς κληροῦ ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ, ὅστις ἐν τῇ τρίτῃ, ὡς περ καὶ καποτέρῳ. ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ποῖσιν τῆς τρίτης, ῥημάτων ἢ ποῖσιν ὑπεβάλλειν. ἐγνώμεν ὅτι οἱ μὴ ἀρυτανείας, συνῆγον τῶν ἐκκλησιῶν. οἱ ἢ ἀποδομῶν ὑπεβάλλειν ἀπὸ τῆς συνῆλθον. ἰεράς ἢ τὰς θυσίας φησὶν. τῶν ὁμοιωμάτων τῆς ἡλιασίων ὄρκων. ἀπὸ τῆς τῶν ἡδὴ ὁμοιωμάτων τῆς ὄρκων τῶν ἡλιασίων. ὡς αὐτῶν ἕξοντο, εἴτα ὡς ἀπὸ δικαστῶν ἡδὴ γρηγορήτων. ἰστέον ἢ ὡς ὅτι ἡ ἡλιαία λέγεται αὐτῶν, ὁ τόπος τῆς μεγάλου δικαστηρίου, καὶ τὸ ἀδελφισμὸν αὐτῶν, τῶν ἐκείνου δικαστῶν. ἡλιαία ἢ ἐκκλησία ὁ τόπος ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἀλιζέω καὶ συναξέω τῶν πηλῶν τῶν δικαστῶν. τὸ ἢ εἰς ἡμεταβέβλη) ὡς καὶ πολλὰ γού. πέντε ἢ λέγουσιν ἐν τῇ ὑπαξέω τῆς τῶν, καὶ τῆς ἡλιαίων ἐκείνου ἀπὸ ἀλλῶν. καὶ τὰ ἀποδομῶν ἢ, καὶ τοῖς νόμοις ἡδὴ τοῖς κειμένους.

C τὸ ἢ ἡλιαίας ἀραχμάς.) ἀξιῶν ζητήσαι ὅτι οὕτως ἀλώμαλον οἱ νόμοι ἔταξαν τῶν ζῆμιων, κατὰ τῆς ἀρυτανείας καὶ ἀποδομῶν; καὶ λέγουσιν, ὅτι βαρύτερον ὅστις ὅλως τὸ μὴ σωτάξαι, τὸν δῆμον εἰς ἐκκλησίας, τῆ μὴ ὑπεβάλλειν. διὸ ὅτι τῶν ἀρυτανείων τῶν μὴ συναξέω τῶν, τὸ πλέον ἔταξαν. εἰς λέδουμα.) ἴδιον, ὡς περ ἐπὶ πηξίω. τὸ ἢ εἰς ἡ ἐκκλησία, δημοσίου ἢ τρίτης. τὸ ἢ ἀρξέω, καὶ κοινῶν τὸ κελόειν, ὅστις χειροτονεῖν. τὸ ἢ τοῖς συναπολορησόμενοι, τοῖς μέλλοιτας ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ τῶν μέλλόντων λύεσθαι. εἰκὸς ὅτι βίητοις ἦσαν τῆς ἐξοίτων. καὶ χηρεία τῶν λέγοντων ὑπὸ αὐτῶν, ἐνομιζόντο εἶ) φαῦλοι. τῆς ἐκδικατῆς. ἢ ὅτι αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τῶν λέγει, ὅτι καὶ ἡ πρώτη ἀρυτανεία ἐγένετο. τῆς ἐκδικατῆς, ὅστις τῆς πρώτης ἐκκλησίας. ἀποδομῶν τῶν ὅτι τῆς πρώτης ἐκκλησίας, τοῖς μέλλοιτας ἀπολορησέω ὑπὸ τῶν δικιμάδων νόμων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ

καὶ

καὶ ταῦτ' ὄντων τῶν κερνίων.) ἀπὸ τῆς τότε πάντες ἐν τῇ
 ἑορτῇ ἀφειδίοντο ἢ σταν, καὶ οὐδεὶς συνήρχετο εἰς ἀκλι-
 σίαν τῆς βουλῆς. λαβὲ τὸ ψήφισμα.) τὸ ψήφισμα λέγει
 ὅτι ἐξελθὼν ὁ ἑπιπέτης, φίλος ὢν τῷ τιμοκράτει, λέ-
 γων ἐπειδὴ ἐγγύς ἐστι τὰ παναθηναῖα συναθροίσματα ὅτι
 τῷ σέβαστι καὶ αὐτῷ. ὡς ἂν συνήχθησαν εἰσηγήσῃ ὁ
 τιμοκράτης τὸ νόμον, ἵνα μὴ γινώσκῃ τὸ πρῶτον. εἰ γὰρ
 τὰ δύο ἐποίησεν ὁ τιμοκράτης, ὑπερῶς αὐτὸ ἐγένετο. ὅ
 λαβὲ, ἀπὸ τῆς ὁμοιοῦτος. ὅτι τὸ πανδιονίδος.) δὲ ὑπο-
 τίξαι εἰς τὸ πρῶτον ἵνα τὸ ἐνδεκάτη καὶ εἰς τὸ νοήσω-
 μόν ἵνα ἢ ὁ νόμος οὐ πᾶς ὅτι τὸ πανδιονίδος πρῶτος κρυ-
 πταίας τῆς ἐνδεκάτης αὐτῷ ὅτι ἐνδεκάτη αὐτῷ τὸ κλυῶν.
 εἰ γὰρ μὴ οὐδὲ ἐν ταῦτα κελῶν πρῶτος ἐπὶ τὸν ἑπιπέ-
 τῃ πανδιονίδα ἐπειδὴ ἔτυχε πᾶσι αὐτῷ κλυῶν ὅτι κρυ-
 πτη κρυπταῖν σταν, αὐτῶν ἐπειδὴ τὸν ὅτι κρυπταῖν σταν τὸ
 νόμον ἀνεγνώσαν, εἰκότως οὐκ ὤρετο πᾶσι κρυπταῖν σταν-
 σης πρῶτος ἐπειδὴ ἀδελφὸν αὐτῷ, ὡς εἶποιμι, πᾶσι κλη-
 ρεῖται αἰεὶ καὶ τὸ πρῶτον κλυῶν κρυπταῖν σταν. τὸ ἂν
 πολλῶν ἢ συχίων, ὅ εἰπεν ἄνω, ἀφειδίοντος τῆς βουλῆς ἐν τῇ
 πανηγύρει. ἢ τὸ ἐν τοῖς νόμοις.) οἱ μὲν γὰρ νόμοι ἐκείλους
 ἀναμύθην τὸν ἑπιπέτῃ ἐκκλήσιν. τὸ ἂν ψήφισμα τὸ τιμο-
 κράτη τῆς ἐνδεκάτης τῆς κλυῶν ἐκείλους ποιῆν ἐκκλή-
 σιν. εἰδοῦτα τοῖς νόμοις.) ἵνα μὴ πάλιν κατὰ φύσιν εἰς ἀ-
 γνησίαν, ὡς αὐτὸς ἔλεγε πρῶτος τὸ γινώσκων αὐτὸ τοῖς νόμοις.
 αὐτῷ ἢ μήτε τετυχημένῃ.) τὸν πόλιν. τὸ ἂν ἀλλ' ἐν αὐ-
 τῇ τῇ ἐξομύθην, ὅρα τὸ δριμύτητα τῆς βουλῆς, πᾶσι τὸ καὶ
 χρόνον, ἀπλοῦν ἐγκλημά δόκου, εἰς διπλοῦν πρῶτος ἐπι-
 σὲ. δεικνύς, ὅτι οὐ μόνον παρέβη τὸν χρόνον τὸν ὅριον, ἀλλὰ καὶ
 ἐξομύθην οὐσίας ἐνομοθέτησεν ἵνα εἰς ἀμφοτέρω
 ἑσθ' ἀδικῶν τιμοκράτης φαίνῃ καὶ ἑστῶν οὐκ ἐποίησαν,
 ὅτι μὴ φυλάσσων τὸν χρόνον τὸ πρῶτος ἐκκλήσιν. ὅτι
 ὡς εἶποιμι, ἐν τῇ κερνίων ἐκκλήσιν, ἀναγνῶντες λαβὼν
 τῆς βουλῆς.) εἰς τὴν τῆς τιμοκράτη νόμον πρῶτον ἀνεγνώ-
 σιν, τοῖς πάλαι, ὡς αὐτὸς εἶπε, φιλαθροῦς δόκει εἶναι. ὅρα
 τὸ πρῶτον ἀνεγνώσιν τοῖς ἀρχαίοις, ἵνα ὑσπερον ἢ ἐξομύθην
 χρόνον ἔχη, εἰς τὴν τῆς τῆς πρῶτον νόμον, καὶ
 τὸ καὶ τὸ νόμον εἰς τὴν τῆς πολλῶν ἢ κελῶν κερνίων νό-
 μων.) δὲ μὴ μόνον τινῶν τῶν ῥήματα τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ
 ἐγκωμιάζων πρῶτος ἐστῶν μείζονα.
 οὐ πρῶτον ἀνεγνώσιν, οὐ λύσεις, οὐ δόξαι ἀρεσῶν.) ἢ πρῶτον ἀ-
 γνησίαν τῶν κερνίων οὐ λύσεις τὸ ἀνατίον οὐ δόξαι ἀρεσῶν,
 πότερον τῶν ἢ ἐκείνον βουλεύσιν, καὶ τὸ καὶ ἀνεγνώσιν
 ῥήματα τῆς βουλῆς, οὐ πρῶτον ἀνεγνώσιν, οὐ λύσεις, καὶ εἰς τὴν
 τὸ εἶδος τὸ τὸ σφοδρῶτερον ἢ ὅτι πρῶτον ἀνεγνώσιν μάλ-
 ῶν. ἀδελφῶν ἢ τῶν ἐγκλημάτων εἰσηγήσιν, πικρῆ χρησιμῶν τῆ
 καὶ ἀρ-πῶν ἀναμύθην καὶ μακροτέρῃ. μετ' ὁμοιοῦτος.)
 πρῶτον τὸ πρῶτον τῆς βουλῆς τῶν δικαστῶν παρείληπεν ἵνα
 οἰκείον δασφῆν τῶν δικαστῶν τὸ νόμον, καὶ οὐ πᾶσι ὡς πρῶ-
 οἰκείον πᾶσι συναγνώσιν. τοῖς γὰρ οἰκείοις ἀπαντες
 συμπεράσιν πρῶτον ἀνεγνώσιν. αὐτὸ ἀμφοτέρω.) εἰ γὰρ ψή-
 φιστῶν καὶ τῶν τῶν νόμον διορκεῖν δόκειτε κατὰ τὸ ἔτε-
 ρον αὐτὸ διορκεῖν, μὴ καὶ κατὰ ἐκείνον ψήφιστῶν
 τοῖς, εἴη ὅτι οἱ δύο νόμοι κέραιοι εἰσιν. ἢ γινώσκων συμβῆναι.)
 αὐτὸ ἢ ἢ κρίσις ὅτι, συμβῆναι τὸ κέραιον ὑμῶν πρῶτον ἀνεγνώ-
 σιν ἵνα νόμον, καὶ ταῦτα ὄντα κέραιον. ὁ κέραιον αὐτῶν. ὅρα πᾶσι
 ἀξιοπῆτος εἰς μίαν τῆς φυλακῶν ἑαυτὸν ἔταξεν ὁ ῥήτορ.
 ἐφ' ἐκείνῃ ἀπ' αὐτῶν καλῶς εἶπε τὸ ἀπ' αὐτῶν, ὡς ὅτι
 ἐμποδίσματα πᾶσι καὶ πρῶτον ἀνεγνώσιν. διὸ καὶ ἐκείνῃ τῆ
 ῥήτορ, ἐπῆρα καὶ τὸ βαδίσιν.
 ὅσον αὐτῶν τῶν τῶν.) ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἠφάνισεν οὐδὲ ὅτι
 λειψέ, πρῶτον ἀνεγνώσιν τὸ ὅσον ἢ πᾶσι εἰς τῶν

A Idque Saturnalibus.) Tunc omnes ad festum di-
 missi erant: & nemo senator veniebat in concionem
 Cape decretum.) Decretum ait ab Epicrate scriptū
 Timocratis amico: Cum, inquit, instant Panathēna
 conveniamus ad deliberandum de eis, ut autem con-
 venerunt, rogavit Timocrates legem, ne res depre-
 henderetur. Nam si utrumque fecisset Timocra-
 tes, suspectus fuisset. λαβὲ.) Attica consuetudine
 acurur.
 In Pandionia.) Subdistinctione ponenda post primā:
 ut, Undecima, per se intelligamus, ne talis sensus sit:
 In Pandionia prima, conventu senatus undecimo e-
 ius, quod est, undecimo ipsius mensis. Quod si esset,
 ne hic quidem recte appo fuisset tribum Pandionia
 quod fors ita tulerat, ut ea tum sorte prima curionū
 munus obiret. Supra in iussione legum recitata, me-
 ritō non adiecit, quā prima curionum obeunte mū-
 nus cum incertum esset, ut diximus, cuiam fortitō
 obueniret quoque tempore, ut mense primo curio-
 num munus obiret.
 Per ocium.) Id quod supra dixit, senatu in celebri-
 tate occupato.
 Quam legitimam.) Leges enim tertiam expectare
 concionem iubebant, seu decretum Epicratis duo-
 decimo die mensis iudici concionem iubebat.
 Gnarum legum.) Ne denuō ad ignorantiam confu-
 geret, quasi diceret, ipsum leges intelligere.
 Ipsam verō non fuisse.) Urbem.
 In ipso festo.) Vide acrimoniam oratoris, ut quod
 ratione temporis crimen simplex videbatur, con-
 ducit: & ostenderit, cum non modō statum negle-
 xisse tempus, sed etiam cum festum ageretur, tulisse
 legem: ut ob utrumque Timocrates nelinquere vi-
 deatur, tam ob ea quæ non fecit (quia non observa-
 u t primæ concionis tempus) quā ob ea quæ fecit,
 quia id Saturnalibus ausus est.
 Cape hanc, & lege.) Queritur, quam obrem legem
 Timocratis non primam legerit, postea veteres: Re-
 spondemus, quōd humana videretur: eō veteres pri-
 esse recitatas, ut deinde calūmia locum haberet.
 Cum autem personæ legitimam examinasset, exami-
 nat & legis legitimum.)
 Etsi autem multæ præclaræ leges extant.) Nō ver-
 ba duntaxat legum ponenda sunt, sed laudanda etiā,
 ad maiorem commendationem.
 Non ē contrario lecta, non abrogata, non optione
 data.) Non lecta hac & collata cum illa, non abroga-
 ta contraria: non data optione, utrum hanc illā mal-
 letis. Elegans autem est figura negatiua: Non ē con-
 trario lecta, non abrogata, & cætera. Est autem hac
 figura vehementiæ: & ad urgendum comparata ma-
 gis crimina autem frequentia adduxit, densa vsus nō
 gatiua enumeratione, & prolixiore.
 Religiosè.) Primū religionem iudicū adhibuit:
 ut pertinere ad iudices eam legem ostenderet: atque
 ita eis persuaderet, ut tanquam suam defenderēt. Sic
 enim est natura comparatum, ut omnes nostra tuca-
 mur. Nec utriusque.) Nam si ex hac lege pronuncian-
 tes, seruasse iussurandum: iidem quōd ex altera lege
 nō pronūciaueritis, violasse videbimini, siquidē due
 illæ leges rata erunt.
 Cognitio euenit.) Pro, iudicium: hoc est, sit ut ve-
 strum iudicium vnam legem violet, eamque ratam.
 Quod & ego nunc.) Vide quanta grauitate in vnam
 ē custodis semetipsum collocat orator.
 In singulas ab ea.) Recte dixit, ab ea, tanquā ab ini-
 pedimento aliquo & scopulo, quare insistens trans-
 lationi verbum ire subiicit.

Quantum in isto fuit.) Quia reuera nō sustulit, neque aboleuit, adiecit, Quantum in isto fuit.

Vt autem sciatis.) Ab ipsa Timocrateæ legis recitatione accusationem auspicatus, immoratur cōfirmationi & demonstrationibus legis, quæ liberum facit, & iubet accusare eos, qui legem rogent contrariam. Fretus enim est hac parte, & præ se fert, se magno robore pollere. Eam enim commoratione hac apud auditores opinionem excitat, se tot verbis vsu rum non fuisse, nisi firmis posset rationibus ostendere, legem Timocrateam receptis legibus esse contrariam.

ὄνησαν.) Hic intelligendi sunt, nō qui emunt, sed qui conducunt & redimunt, Nemo enim vectigalia publica emebat.

Qui colligunt.) Quidam, quibus mandatū erat, vt à publicanis pecuniam exigent. Sciendum autē est, ipsos publicanos statim constituere spondores solitos, vt nisi nono senatus conuentu soluisent: duplum necesse haberent vel hi vel illi numerare. Idque debitorum omnes necessarid faciebant, cum primum debere ciuitati cœpissent, vt prædes darent, se ad nomen senatus conuentum soluturos: & manebant ignominiosi, donec soluisent, quod si nono curionū conuentu præterito non soluisent, tum & in vincula coniciebantur, & duplum numerabant, neque iā eis integrum erat spondores dupli constituere. Hoc nunc abrogare vult Timocrates, qui ab initio spondores constitui vetet, sed nono demum conuentu curionū id fieri iubet: vt in ipso toto mense numerare possint, idque nō duplū, sed simplū. Si verò, inquit, non soluerint, nec nono conuentu curionum, tam demum vincuntur. Diocles retulit.) Nomen cuiusdam legislatoris. Ante Euclidem. Euclides prætor fuit Athenis, paulo post triginta tyrannos. Consideratu autē dignum est, quare dixerit leges ante Euclidem & post eum auspicandas & ratas esse oportere. Respondemus, quod, vt diximus, exiguo tempore post xxx tyrannos ille fuit. Intra verò ipsam & triginta tyrannos in exiguo illo tempore populare fuit Athenis imperium, & post eum rursus perpetuū. Idco dixit, leges ante & post eum.

Nisi si cui tempus est adscriptum.) Hoc reprehendunt quidam, eum quod in lege Timocrateæ culpet id ipsum nunc in veteri lege probare. Respondemus Demosthenem hoc de futuro dixisse dūtaxat Timocratem etiam de præteritis: & laudari causam ab oratore, ob quam tempus quidam ascribant suis legibus, causa apposita.

Ob hæc legis huius lator.) Propter has res, quæ de ferendis agūt legibus. Neque de ignominiosis.) Contrarius ignominioso est, dignitatis compos. Verba hæc, iubet lex, vt òque referuntur.

De dimissione.) Aliud vocat dimissionē, aliud vocat ordinē dimissionē, vcluti si quis debitor inopiā causetur, & supplicare velit populo nō de totius debiti cōdonatione, sed partis: vt partē soluat, pars sibi condonetur. Qui igitur, inquit, eam rem petunt, de iis præsidēs non referant, id est, nō proponant populo. Duo enim significat id verbum, & agere & proponere. Occultē.) Non de iudiciis loquitur, sed de plebeis quibusdam indices incitantibus, quare etiā addit proprium iudicium, verbum Occultē.

A scito nemine.) Nō indicta cōcione à fictione Androtioniana. ἐν ᾧ ἀβύσῳ.) Id est, clandestinē, trāsflatum à ruderibus, quib. ædificia intrinsecus implētur, & ita occultē, ne appareant. * obturare os oratorum.

ἐκ πληρομάτων ἢ ἐμβλασσομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις ἔνδον, ἢ κρύφα ἢ φανομένως. βύσση τὸ σῶμα τῆς ῥητορίας.

ἵνα ἢ εἰδῆτε) ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀναγκάσεως τῆς πμοκρα-
τοις νόμου τῆς κατηγορίας ἀρχομένων, ἐν δὲ εἰρήνῃ τῇ κα-
τασκευῇ, καὶ ταῖς ἀποδείξεσι τῶν νόμων, τῆς κελούσης ἐξ-
εἶναι κατηγορεῖν τῶν ὑπερνωτῶν εἰς φρεσῶν νόμον. ἐπει-
δή τε ἀπέφηκε τούτῳ τῶν μέρει καὶ φεροποιεῖται λαμ-
πρῶς ἰχρῶν. ἐμποιεῖ γὰρ δὲ τῆς ἀξίως βίης ταύτης τοῖς ἀ-
κούουσιν ἔννοια, ὅτι οὐκ αἰ πλείονα λόγον ἐποίησατο, μὴ
ἔχων ἰχρῶν τὴν ἀπόδειξιν, τὸν πμοκρατοῖς νόμον ὑπε-
ρνωτῶν τοῖς κειμήλοις. ὠνομήρων ἢ ἐν ταῦτα λέγει, οὐκ ἀ-
ρροφῶντων, ἀλλὰ μισομηδῶν. οὐδὲ γὰρ τὰ τέλη τὰ
δημόσια ἠρροφῶν. ἐκλεχθῶντων ἢ, ὅτι περὶ ἀμμήρων πῶν
ἀπαγεῖν αὐτοῖς τοῖς τελῶνας. ἴσον ἢ ὅτι ἐργυνταῖς πα-
ρέχοντο τὴν ἀνάγκην ἐξαρχῆς. ἵνα εἰς τῆς ἐνάτης φουτανεί-
ας εἰ μὴ κατὰ βάλειν τὰ διπλά ἀνάγκην ἔχοντο ἢ οἱ τοῖς
ἢ ἐμῆνοι κατὰ βάλειν. καὶ πάντες οἱ χρεωστωῖτες τῆτο ἐ-
ποίησαν, δὴ δὲ ὡς ἐχρεώσων τῇ πόλει, ἀνάγκην εἶχον δὲ
καὶ ἐργυνταῖς, ὅτι περὶ τῆς ἐνάτης φουτανείας καταβα-
λῶσι. ἢ ἐμῆνοι ἀπμοῖ, ἔως οὐ κατὰ βάλειν. εἰ ἢ παρεργ-
το ἢ ἐνάτη φουτανεία καὶ μὴ κατὰ βάλειν, τὸ καὶ ἐδρασκ-
το, καὶ τὰ διπλά κατὰ βάλειν καὶ οὐκέτι ἐξέλι αὐτοῖς ἐργυν-
ταῖς ἀρροφῶν περὶ τῶν διπλῶν. ἀπερὶ καὶ βύβλη) ἡ ἴσση
ὁ πμοκρατοῖς, λέγων, μὴ ἐργυνταῖς παρέχον ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ'
ἐν τῇ ἐνάτη φουτανεία ἵνα ἐν αὐτῷ τῶν μὴ ὄλω δυ-
νησῶσι καταβαλεῖν καὶ μὴ τὰ διπλά, ἀλλὰ ἀπλά. ἐπὶ
δὲ φησι μὴ κατὰ βάλειν, μὴ δὲ ἐν τῇ ἐνάτη φουτανεία
τότε δεσμεῖσθαι. Διοκλῆς εἶπεν. ὄνομα νομοθέτου πμο.

περὶ Δυκλείδου.) Δυκλείδης ἀρχὸν ἐργυντο παρ' ἀθη-
ναίους μετ' ὀλίγον χρόνον τῶν ξιάνωντα. ἀξιοῖ δὲ ἐστὶ ζη-
τήσασθαι, δὲ τί εἶπε τοῖς περὶ Δυκλείδου νόμοις καὶ τοῖς μετ'
αὐτ' ἀρχῆς εἶναι καὶ κυρίως ἐξ ἐξέργων, ἐπειδὴ περὶ ὡς ἐ-
πομῆν, μετ' ὀλίγον χρόνον, τῶν ξιάνωντα. εἰ δὲ ἐργυντο. με-
ταξὺ ἢ αὐτῶν καὶ τῶν ξιάνωντα, ἐν ἐμῆνω τῶν ὀλίγων χρόνων
δημοκρατία καὶ ἀθλωνμοῖς, καὶ μετ' αὐτ' ἄλλο διό-
λου. δὲ τὸ εἶπε τοῖς περὶ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτῶν.

πλὴν εἶπω χρόνος φερογράφῳ.) Ἔτο μέμφονται πι-
νες, ὅτι τὸν πμοκρατοῖς νόμον μεμφομένους, αὐτὸ τὸ τοῦ
ἀποδείξεσθαι τῶν παλαιῶν νόμων. λέγει γὰρ δὲ ὅτι ἀλλ' ὅτι τῶ
μέλλουτος εἶπεν, ὁ δημοστῆνης, ἢ ἢ πμοκρατοῖς καὶ περὶ τῆ
παρελθόντος. καὶ ἐπαρεῖ τὴν αἰτίαν ὁ ῥήτορ, δι' ἡ πικ-
χρόνον φερογράφῳ τοῖς ἰδίοις νόμοις, τὴν αἰτίαν φρο-
στῆς. ἐπὶ τοῦτοῖς ὁ πμοστῆς τὸν δε.) ὅτι ἐπὶ τοῖς φεράμα-
σι τοῖς τοῖς λέγουσι περὶ τῶν νομοθετῶν.

μηδὲ περὶ τῶν ἀπίμων.) τὸ ἐνάτιον τῆ ἀπίμου, ὅτι πμοσ, καὶ
καὶ κοινῶ ἢ τὸ κελούει ὁ νόμος. περὶ ἀφῆσεως.) ἄλλο
καλεῖ ἀρεσιν, καὶ ἄλλο καλεῖ πῆξιν. ἀρεσιν μὲν οἷοι ὅτι
τι ὁ χρεωστῶν, φεροφασίται πῆξιν καὶ βούλεται φερά-
καλέσασθαι τὸν δῆμον μὴ περὶ παντελοῖς ἀπαλλαγῆς τῆ
χρεοῖς, ἀλλὰ περὶ μέρους ἵνα μέρος αὐτῶν κατὰ βάλει, τὸ δὲ
ἄλλο μέρος συγχρησθῆ. τοῖς οὐκ περὶ τοῦτο φησὶ φερά-
καλοῦσι, μὴ ἐξέειναι τοῖς φερέδροις τοῖς τοῖς χρεωστῶν ἴξεν
* ἐκκλησίαν ἠροῦ ὑποβάλλειν τῶν δῆμων. τὰ δὲ ὅτι ση-
μαίνει ἢ λέξιν, καὶ τὸ φεράτερον, καὶ τὸ ὑποβάλλειν.

κρύβδω.) οὐ λέγει δικαστῶν, ἀλλὰ ἐν τῆ δῆμου π. ὡν
μιμουμένων δικαστῶν. διὸ καὶ ἐπάγει τὸ οἰκείον τῶν δικα-
στῶν, τὸ κρύβδω. τὸ ἢ φεροφασίτος οὐδῆτος, αἰ π τῆ ἐ συ-
ναχθείσης ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν περὶ τῆ πμοκρατοῖς.

ἐν φεράβυσσῳ.) αἰ π τῆ λαθρα ἐκ μεταφορῆς τῶν πα-

Fragmentary text from the right margin, partially cut off.

τοὺς χρόνους ἀναμείναντα.) δηλονότι τὴν ἐπιλη-
 σίαν. γνώμην δὲ μὲν ἔχοντες. ὁ δὲ ἐν κλήθῃς τὸ ποιεῖν καὶ
 ἐκ τῆς ἐπισημοσύνης. τὸ δὲ ἐμβαλεῖν τὸ νόμον, ἐμφαντικῆ ἢ
 λέξις ὡς ἐπὶ ληστῶν πρὸς βουλομένων λαθρὰ ἐμβαλεῖν ἐν
 φουρῶν. παρενέβαλεν οὐκ ἐν τῷ πμοκράτη. τὸ αὐτὸ νόμον, τὸ
 μὴ ὄντα νόμον, τοῖς οὐσι κρείσις. ἀλλὰ γὰρ αὐτίκα ἐρῶ.)
 ἡσπῆθη) εἰσὺς τὴν εἰπεῖν εἶπε ἀκρων εἶπε ἐκὼν τὸ ἐποίη-
 σε. τὸ γὰρ ὅτι ἐστὶ νόμου ὁφείλει τὰς αἰτίας. καὶ γὰρ ὡς
 τῶ ὄλως εἰ ἐννομὸς ὅτι αὐτὸ ὁ νόμος ὁφείλει) αὐτῶ δει-
 ξῶ. ἀναγίνωσκε τὸ ἐξῆς νόμον.) ἰστέον ὅτι οὐκ ὁ νόμος οὐκ
 ἐστὶν ἄλλος ὡς τὸ πμοκράτη, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. βε-
 λούμνος ὁ ὁρῶν δειξῶ τὸν πμοκράτην, ὡς ἔρ ποσολ-
 οὺς ὡς βεβηκότα νόμοις, μερίζει τὸν εἶνα εἰς δύο, ὡς ἔρ
 ἐν ἄλλοις. ὅτι μὲν ἔργον, ὡ ἀνδρες δικασταί.) δουχερὲς
 ὡς τὸ τοῖς ἐν ἔργῳ αἰεὶ ὄντας μοχθεῖν. σοφιστικὸν δὲ ἐν-
 τῶντα τὸ ὅτι χεῖρα. ὁ μὲν γὰρ νόμος ὁ πμοκράτης, κα-
 λῶναι τοῖς ὁφείλοντας ἐργασίας κατιστάται ἕως ἀπὸ ἐπι-
 σωσιν. οὐ τοῖς ὁφείλοντας μὴ δύναν, ἐν ἐπισωσιν οἱ ὁφεί-
 λοντες. ὁ δὲ ἀπαγορεύων, μὴ ἰκατέναι ὡς ἀφέτως τῶ
 ὁρῶνται τὸν ἔργασια, ὡς τὸ δειξῶ τὸν νομοθέτου
 γέροντι. ὅταν μὲν γὰρ ἀμφίβολος καὶ ἀσαφὴς ἢ καὶ ὁμο-
 νομίαι ἢ καὶ τὸ ἄλλοι τὸν ἔργον, τὸ ἀπορροειστον, τὸ τῆνι-
 κῶντα δειξῶ τὴν τὴν δειξῶ τὸν νόμου. ὅταν ὁ μὲν νόμος
 σαφὴς τυγχῆ, ὡς ἄλλοις, ἢ δειξῶ φιλανθρω-
 πῶν οὐκ ἐπὶ τὴν δοκούσαν γίνεσθαι, ἢ δὲ ὡμοίητα ἡσπῆ-
 βάλλουσαν τὴν καὶ τα τεχνικῶς δειξῶ τὴν δειξῶ τὸν
 τὸ γέροντος ὅτι ἐν τῶντα δημοσίου καὶ ποιῶν φανταί.
 ἐπειδὴ γὰρ ἐδοκεῖ παντελῶς ἀπάντησον τὸν εἶναι, τὸ μὴ εἶναι
 καὶ ἰκατέναι, λέγει τὴν αἰτίαν διὰ τὸ ἀπὸ τῶν.

ἢ δὲ τὴν φιλανθρωπῶν.) ἐπειδὴ ἔχει ὁ νόμος μὴ
 πῶν ἰκατέναι, ἵνα μὴ ὁ νόμος δοκῆ εἶναι ἀπάντησον. δει-
 πλεῖον κατιστάται, ὡς δειξῶ τὴν βλάβην ἀνείλε τὴν
 αἰτίαν φιλανθρωπῶν. οἱ νόμοι μὲν) καλῶς ἐπὶ μὲν τῶ π-
 μοκράτης ὅτι τῶντα εἶπεν, ὅτι τὸν τῶντα. ὅτι ὁ γὰρ
 νόμος ἢ κορυφότερον ὡς τῶντα. ἵνα ἐκείνος ὡς τῶντα
 νομῶν εἶ) δοκῆ, δειξῶ τὸν ἰδιωτῶν. τὸ μὲν, κατιστάται
 τῶ γ, ὅτι τῶντα. ὅταν δὲ τῶντα) δειξῶ καλῶς τὸ ὡς ἐκεί-
 μέναι. οἷον ὡς τῶντα. δειξῶ τὸν τῶντα ὡς τῶντα
 δημοσίᾳ πιστευθεῖς δικαστικῶν, οἷον, κατιστάται ἢ ἐκεί-
 νῶν. ὡς τῶντα τὸν τῶντα, ἢ δὲ εἰ ποικίλ, ὅτι κατιστάται
 ξυμῶν.) τὸ γὰρ εἶναι τῶντα. αἰτίαν τῶντα εἶναι τῶντα.
 ὁ δὲ ἐργασίας τῶντα τῶντα. οἱ γὰρ τῶντα, ἐν τῶντα
 μῶ εἰσηγόν. οἱ γὰρ τῶντα οἱ τῶντα, ἐν τῶντα δικαστικῶν.

τὰς δίκας καὶ τὰς δειξῶν.) ἰστέον ὅτι ἐν τῶντα κα-
 χηστικῶς καλῶς τὰς δίκας τὰς κειδέσας ἐν τῶντα δικασ-
 τῶντα, εἶτε δημοσίου, εἶτε ἰδιωτικῶς. δειξῶν τῶντα.) τὰς τῶντα
 τοῖς δειξῶν τῶντα λαβούσας.

ὅτι τῶντα.) ὡς τὸν γραμματεῶν λέγει τὸ ὅτι τῶντα τὸ ἀ-
 γνώσιν. οὐτὸ γὰρ γέροντα ἐπὶ τῶντα ἀναγνώσιν νόμον, ἀλλὰ
 τὸ συμβαλλόμενον αὐτῶν τῶντα τὸν καὶ ἀγῶνα. εἰσὶ ὅτι τῶ-
 ντα ὡς τῶντα εἶτε ἰδιωτικῶς. καὶ γὰρ πολλὰ καὶ μὴ δύναν
 ἔχοντες τῶντα, ὡς τῶντα) καλῶς τὸν γραμματεῶν ἵνα
 ὡς τῶντα τῶντα δικαστικῶς φούρων τὸ ἡλικὸς τῶντα λόγῶν.
 ποτερον τὰ δικαστικῶν.) κατ' ἐρῶ τῶντα λαμβανῶν τῶντα
 χεῖρα τὸ διλήμματα. τὸ γὰρ χεῖρα. ἐν τῶντα οὐ λέγει κα-
 κῶν, ἀλλὰ ἔλαττον. πῶντα ὡς τῶντα τῶντα. ὁ μὲν πμο-
 κράτης πάλιν καὶ ἐν τῶντα καλῶς γράφων ἔλεγε ὡς τῶ-
 ντα μὴ ἐργασίας εἶναι, ἀλλὰ δίδυς ἀπαμειβῶν, ἐπειδὴ τῶ-
 ντα ἀπῆται καὶ ἀπὲρ ἐλαβῶντα παρεῖχον. οἱ γὰρ ἄλλοι, ἐκεί-
 τῶντα.

A Temporibus expectatis.) Videlicet, tertia concio
 ne. Per errorem.) Per obliuionem id fecisse, & opi-
 nionis errorem. Inicere legem.) Vim habet hoc ver-
 bum tanquam latro quispiam voluerit clam iniice-
 re, & se in pedes conicere. Inseruit igitur & Timo-
 crates suam legem, quæ lex non erat, * è receptis le-
 gibus. Sed statim dicam.) Dicere differt, volēs ne an
 inuitus id fecerit. hoc enim post legitimum est col-
 locandum. Nunc enim in vniuersum est ei proposi-
 tum, ostendere, sit ne legitima lex eius. Lege sequē-
 tem legem.) Sciendum, hanc legem non esse ab anti-
 dicta diuersam, sed partem eius. Cum autem vellet
 orator ostendere Timocratem quodammodo mul-
 tas violasse leges, diuidit vnā in duas, vt alias etiā
 fecit. Difficile quidem est iudices.) ἔργον opus, id est,
 difficile, eò quod qui in opere sunt assidui, difficul-
 tatibus conflictantur. Argumentum aut hoc loco est
 captiosum. Lex enim Timocratis iubet ærarios, spō-
 fores constituere, donec soluerint. * Hæc verò iubet
 non vincire, vt soluant debitores. alia verò vetat sup-
 plicare de remissione æris alieni. Est aut adhibita trā-
 ctatio à mente legislatoris aliena. Nam cum lex am-
 bigua & obscura est ob nominis similitudinem aut
 defectum, aut distinctionem non additam: tum legis
 sententia inquiritur. Cū verò lex perspicua illa qui-
 dem est, sed alioqui præter opinionem, aut propter
 humanitatem intempestiua videtur, aut propter infi-
 gnem crudelitatem: tum artificiosè inquiritur sentē-
 tia scriptoris: id quod hoc loco facit Demosthenes.
 Quia enim omnino inhumanum videbatur, non li-
 cere supplicare, causam adiicit, cur sit interdictum.
 Norat humanitatem.) Quia lex continet, ne quis
 supplicet, ne lex inhumana videatur, pluribus verbis
 probat: ne quid respub. detrimenti caperet sublatam
 esse niam humanitatem. Leges quidem.) De Ti-
 mocrate mandatum dixit, quod est tyanni: De legi-
 bus, aliquid lenius, præceptum: vt ille quasi tyrannus
 esse videatur, cum duo plebeij sint vtrinque, altero
 accusante, altero reo.

De quibus iudicium.) Sic vocat, quod est de cri-
 minib. veluti de adulterio. δειξῶντα de fensio corū que
 aliquis tibi publicè credita administrauit, veluti lega-
 tionem, aut sacerdotium. De tono δειξῶντα iam dixi-
 mus. id vocabulum antepenultimam acuerē.
 ἐάντων.) Pro εἰ τῶντα sinunt: Attica phrasis est. Is
 verò scribit præfidibus.) Præfides enim apud popu-
 lum introducebant. Ex Nouemuiris autem, Sexuiri
 in iudiciis.

Iudicia & arbitria.) Sciendum eum per abusionem
 hic vocare δειξῶντα ea quæ disceptata sunt in iudicio, si-
 ue publica, siue priuata.
 Arbitria.) Ea quæ ab arbitris disceptata sunt.
 Desine.) Ad scribam dicit: liste lectionem. Neque
 enim opus est totam recitari legem, sed quantum ex
 ea ad causam præsentem pertinet. Sunt autem hæc o-
 ratoricæ simulationes. Etenim sapere, tametsi nihil am-
 plius in lege restet, simulat se prohibere scribam: vt
 videatur gratificari iudicibus, vitanda orationis pro-
 lixitate.

Vtrum iudicia.) Interrogatiuè hic vitur figura di-
 plicis conclusionis.
 χεῖρα.) Hic non significat peius, sed, minus.
 Exceptis publicanis.) Timocrates rursus & hic be-
 ne scripsit, cum dicat: his nō licere spōfores consti-
 re, sed statim ab eis repetendū esse debitū: cū illi vecti-
 galia exigere, & que exigebāt, exhiberet. ceteri aut
 non item. Sed orator, rursus vt accusator arg utatur.

ὅτι ἄλλοι, ἐκεί-
 τῶντα.

Aliter. Argutatur in Vinculi vocabulo, & ait: Malè A
 separavit mancipēs, tanquam præcipuè iniuriōs, cū
 alios vinculis liberet, maioribus peccatis cōstrictos.
 Neque verò ita erat. Timocrates enim dixit, eos qui
 ob multas vincti sint, sponsoribus datis esse liberā-
 dos. At orator argutatur Vinculi vocabulo & simili-
 tudine nominis, dicendo, Vinctos in vniuersum om-
 nes iuberi solui. Nam cum necesse esset, vt mancipēs
 numerarent, aut vincirentur eum annum, quo vecti-
 galia redemerant : ideo adiecit, Publicanis excep-
 ptis. Necesse enim est publicanos soluere, quia
 non sua numerant, sed ea quæ publicè acceperunt:
 (sed vt ij qui ex multis debebant, remissius tracta-
 rentur) cum numeraturi essent, non quæ acceperant,
 sed quæ de suo debebant. Aut qui manus non puras
 habent.) Homicidæ, quibus intrare templa nefas e-
 rat. Confirmat hoc etiam ex contrario. Nam si eos,
 qui manus puras non habent, semper insectatur: con-
 sentaneum non est, eum qui ita sit affectus animo,
 patrem occidisse. Sed & aduersus Androtionem ait,
 patrem ab eo malè tractatum, quem multa iustra in
 carcere neglexerit.

Quibus vniuersis latè leges.) Argutatur & hic. Ne-
 que enim proditores solui iubet Timocratea lex, ne-
 que homicidas, neque eos qui parentes malè tracta-
 runt, sed ob multam vinctos. Sed cauillatio ex no-
 minis similitudine oritur. Vincula enim omnes con-
 stituta sunt. Non tamen, si ærariis ad tempus vincu-
 la relaxat: iam etiam quemlibet vinctum soluit.

Ego verò tacebo.) Pro, non amplius me accusato-
 re eit opus. Nam ibi Timocrates ipse se accusat, &
 mea vice fungitur.

είσαγγελία Crimen læsæ maiestatis, iudicij nomen
 est in eos, qui statum popularem abrogant, quacun-
 que ratione id fiat.

Recita eis id ipsum denuò.) Hoc quia firmum est,
 sæpe recitat, Vinciat, donec soluerit. Videtur igitur
 reuera inter se pugnare leges. Fortassis autè non
 pugnat, si quis res ipsas cōsideret. Iubet enim prior,
 in vinculis esse, donec soluerint. Iubet & posterior,
 perinde in vinculis esse, donec soluerint: * deinde
 autem non remittit, & est nō nihil mutata, pere-
 xiguam continens prioris correctionem. Nam illa
 superior, continenter in vinculis esse iubet: hæc ve-
 rò, in vinculis esse, & ipsa quidè iubet nihilominus,
 sed ad tempus: per quod eis relaxationem ambit, &
 sub spōsoribus eos per id tempus esse iubet. Quare
 non pugnat. Pugnat enim id, quo tollitur alterum.
 Quòd si veterem de vinculis legem non tollit, quòd
 & ipsa vincula mandat, non est contraria.

Quo autem vobis abstinere.) Hic auspicatur cō-
 clusionem legitimi, sumptam à sentētia. Cum enim
 post argumentationem cognoscere studeret audi-
 tor causam, qua impulsus, talem scripsisset legem:
 veritus, ne ad vtilitatem se conferret, adiunxit tur-
 pitudinem, sumptam ab opera mercenaria: vt audi-
 toris odio ei concitato, nec rationes eius de vtilita-
 te cum beneuolentia acciperet.

Qui contraria.) Quod dicere vult, est huiusmodi:
 Si ob lucrum non dubitauit leges ferre sibi metip-
 si contrarias, cum vetent leges, ne vel aliis contrariae
 scribātur: quid eum facturum putaretis, si à legibus
 contraria scribere non vetaretur?

Aliis.) Qui iam leges tulerunt.

Quemadmodum igitur Athenienses.) Perinde e-
 nim est maleficos in ipso facinore deprehendere, &
 Timocratem apertè inter se pugnantia scribentem,
 sed deinceps in loco vtilitatis vtitur exordio.

κράτῳ ἐπαυτοφώρῳ γράφοντα αὐτῷ τὰ πάντα.

ἄλλως σοφίζε) δεῦρ' δεσμῶν, κ' λέγει, κακῶς τοὺς τελώ-
 νας ἐχῶ, ησεν ὡς μέλα ἀδικούντες, καὶ τοὶ ἄλλοις ἀφίσει
 τ' δεσμῶν, μίξονα πλημμελήσαντας, ἐχ' οὐ τῶ ἔργῳ τι-
 μοκρατίας γὰ εἴρηκα τοὺς πᾶσι ὀφλημάτων δεδεδυμένους
 μετ' ἐργητῆρ' λελυμένους, ὃ ἡ σοφί(ζε) τὰ δισμῶν κ' τῆ ὀ-
 μωνυμίας πᾶσας λέγων λυμένους τοὺς δεσμωθέντας ἀπλῶς.
 ἐπειδή περ γὰ τοὺς τελώνας ἀναγκῶν ἢ κατὰβάλλειν,
 ἢ δὲ δέει τ' ἐνιαυτὸν, καθ' ὃν ἐμωδῶσαντο τὰ τέλη δεῦρ'-
 το πρὸς ἐπιπέπῳ πᾶσι πᾶσι τῶν τελωνῶν ἀναγκῶν γὰρ ὅτι
 τοὺς τελώνας κατὰβάλλειν δίοποι κ' ἴδρα κατὰβάλλουσιν,
 ἀλλὰ λαβόντες δημόσια, τοὺς ἢ ἐκ φοροσημάτων τυ-
 χάνειν ἀέστεως, ἐμῆλλον γὰρ καταβάλλειν οὐχ ἂ εὐλί-
 φασιν, ἀλλ' ἄπερ ἐκ τῶν ἰδίων ἀφείδον. ἢ οἱ μὴ καθαρὰς
 τὰς χεῖρας ἔχοντες, οἱ ἀδροφόνοι οἳ οὐκ ὄξυλῳ εἰσιναί
 εἰς τὰ ἰερά, κατασιδύαζεν ἡ τῆτο κ' δεῦρ' ἐνιαυτῶν. εἰ γὰρ
 καταξέχει τῶν μὴ καθαρὰς ἔχοντων τὰς χεῖρας αἰε, ὡς τε
 μὴ εἶ) εἰκὸς τ' ἄτρεῖς ἔχοντα γνώμης τ' πατέρα κτείναν, ἀλ-
 λά κ' πρὸς τ' ἀδροπίωνα λέγει ὅτι τ' πατέρα ἐκαίκασεν,

B ἰδῶν αὐτὸν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πολλὰς περὶ (αεπιρίδας,
 οἳς ἀπασιν οἱ μὲν ὑπαρχοντες νόμοι.) σοφί(ζε) κἀνταῦ-
 θα, οὐ γὰρ τοὺς πρὸς δίδοντας κελύει λυμένους ὁ πμοκρατίας
 νόμος, οὐδὲ τοὺς ἀδροφόνοις, οὐδὲ τοὺς κακὰσαντας τοὺς ἰο-
 νέας, ἀλλὰ τοὺς ἐπ' ὀφλήμασι δεδεδυμένους, τὸ ἡ σοφί(ζε)
 δεῦρ' τῆς ὀμωνυμίας, ὃ γὰρ δεσμῶν κ' πᾶτων ὅσιν. οὐ μὲν
 ἐπειδή περ λυέει πρὸς χεῖρας τοὺς ὀφείλουσι τοὺς δεσ-
 μούς, ἢ δὴ κ' πάντα δισμῶν λυέει. ἐγὼ ἡ σιωπήσομαι.)
 αὐτὸ τὸ οὐκ ἐπ' ἐμὸν ἐν τούτῳ γρῆα ὅτι τ' κατηγόρει, ἐντα-
 γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸ πμοκρατίας κατηγόρει, καὶ τ' ἐμὸν τῆξιν
 αὐτῶν πλήροι, εἰσαγγελία δὲ ὅτι ὅμοια δίκης κ' τῶν κα-
 τὰλόντων τ' δημοκρατίας, καθ' οἷον δὴ πστε τρεῖσιν.

λέγει αὐτοῖς αὐτὸ τῆτο πάλιν.) ἐπειδή αὐτὸ ὅτι τὸ ἰσχυ-
 ρὸν, πολλὰς αὐτὸ λέγει, τὸ δεδεδυμένους αὐτὸ ἐκπίση. δο-
 κούσι μὲν οὐκ ἐναντίοι πῶς ἀλλήλοισ ὡς ἀληθῶς οἱ νό-
 μοι, τὰ γὰρ ἢ οὐκ εἰσὶν ἐναντίοι τῷ σκοποῦ μὲν τὰ πρὸς ἄ-
 ματα κελύει γὰ ὁ πρὸς τὸ δεδεδυμένους, ὡς αὐτὸ ἐκπίσησι.
 κελύει ἢ ἢ ὁ δὲ ἄντερος ὁμοίως δεδεδυμένους, ὡς ἢ οὐκ
 ἀήμοι. Ἔπει παρῆλα μὲν πμοκρατίας εἰσχυρῶς ἔχοντες
 ἔχον τῆ πρὸς τῆτος, ὃ μὲν γὰρ, διλυμένους δεδεδυμένους
 ὃ ἢ, δεδεδυμένους κ' αὐτὸς οὐδὲν ἦτιον πρὸς αὐτῶν, μέλει
 ἢ τ' χεῖρας, δι' οὐ μνηστέον αὐτοῖς αἰεσιν βούλε) κ' τ' τον
 ὑπ' ἐρηγῆταις αὐτοῖς εἶ) τ' χεῖρας, ὡς οὐκ αὐτὸ ἐναντίος.
 ἐναντίον γὰ τὸ ἀαιρετικὸν τ' ἐτέρω, εἰ ἢ οὐκ ἀαιρετῶν τ' πρὸ
 τῶν δεσμῶν πάλιν κείμῃνον νόμον, τὰ κ' αὐτὸς πρὸς αὐ-
 τῶν δεσμῶν οὐκ αὐτὸ ἐναντίος, καὶ τὸ πῶς αὐτῶν ὑπε-
 ρείδου.) ἐνταῦθεν ἀρχεται τῶν ὀφλημάτων τῆ νόμου ἐλί-
 φθησαν ἢ ὑπὸ γνώμης, ἐπειδή γὰ μὲ τὸν ἔλεγχον ἐζητεῖ
 μαθεῖν ὁ ἀρεσῆς τῶν ἀγῆτων, δι' ἢ πρὸς τῆτος τοιοῦτον
 γρῆσαι νόμον, φοβηθεῖς μὴ ὅτι τὸ συμφέρον ἐξείδω, συ-
 νήψε τὸ ἀεχρὸ τὸ ὑπὸ τῆς μισθαρίας, ἵνα τὸν ἀρεσῆτων
 αὐτῶν δύτῃνον κατασιδύασας, ὡς κατασιδύαση μὲ τὸ τοὺς
 ἄλλοις τῆ συμφέροντος ὀνοικῶς δεξασθαι λόγους.

ὅσος ἐναντία.) ὃ δὲ λέγει εἰπεῖν, τοιοῦτον ὅσιν, εἰ δὲ κέρ-
 δος φησὶν ἡρέπῃσαστο ἐναντίοις ἑαυτῶν εἶπαι τοὺς νόμοις, τ'
 νόμων, κελύδόντων ὑπὲρ ἄλλοις ἐναντία γρῆσαι τ' αὐτῶ
 πρὸς δὲ αὐτὸν ποιεῖν, εἰ μὲν δὲ ἐκωλύετο ὑπὸ τῶν νό-
 μων τὰ ἐναντία γρῆσαι, τοὺς ἄλλοις δὲ, τοὺς ἢ δὴ νομοθε-
 τήσασθαι, ὡς πρὸς οἶνον, ἢ ἀνδρες ἀδύλωνοι.) ὅμοιοι γὰρ
 ὅτι τοὺς κακοῦργουῦτας ἐπαυτοφώρῳ λαβεῖν καὶ τιμο-

κροποιμιάζεται ἢ λοιπὸν πρὸς τῆ συμφέροντος ἐνταῦθα.

τοὺς

πεισθόμενοι (τας) εδξαι φωνης, αλλ δε αυτη ηδ
 καταμαρτυρον η ανικεφαλαιωσις εν μετω λαμβανεται.
 οη μη τινω η αρα τουτοις. ουδε αυτη η καταμαρτυρος
 δηλονοη. ετα δε αρεσεισιν απω κερηται, λεγων, οη ου
 πολμησθ λεγη, ος ουκ εναπιος, ουδε απειρος ε ιδιωτης.
 ουδε η συγγνωμης αξιος. ωρετοι δι' αυη δεξαισεις τω
 καταφορικω λεγω, ε τω τωπω τ' γνωμης και τ' βουλη-
 σεως. αρχεται η δεξαισεις, δεπ' τ' δαιμαζω δε αυτη
 αη η αυ δεξαισεις, τ' νομιμας μονου κεραλαις τυχεανου-
 σι κερη η ταυταις, η απαρχη αυτοις τ' αυτη το συμ-
 φερον εννοιας. διοπερ αυτων δυο της πηλικότητος το α-
 δικημα φησιν ουκ αυ απειρος νομων ουκ αυ ιδιωτης ο
 πηροετης ουκ ικανο οτος αυτω τ' συμφερεσις προς
 δημοκρατιαν τω πολμησθη υπεανθιον γραφαι τοις νομοις
 ουδε ει μυρια κεραιποι συμφεροντα. εν η τω ουδε αυτη
 συγγνωμη κεραινοσμος παλιν εστιν. οητις ειν η η συμ-
 φεροντα, οη τω αλληλου λεγη το αυτω. οημα δε παν-
 τας αυ ημας. τ' απλωσ αυτη τω σατως η μη πανερως.
 επειδη δε δεξαισεις, δεηρομωται τ' νομον αυτες τε η πι-
 μοκρατης, η δυωτα φερει ο τιμοκρατης προς εκασον
 τω πορετοι οδωσαν τω τ' ρητορας, δεπ' τ' λαπιθος λυων
 η τ' ε ποδων της δεξαισεις αυτη τω τε δεξαισεις, λε-
 γων η μιν εη δεξαισεις τω νομου, αλλε πολλας η δεξαι-
 σεως και τω εη τω απυροεση. λεγη η ταυτα, αυτη
 τω αυτος, οη πολλα αυ ελλειπως ερηται αυτη ηται δε
 προς τα κεραι ελλειψις ο τιμοκρατης, λεγων οτι ως ομο-
 λογου αυτα παρηκα καταλαμβανων φησιν δεξαισεις εη
 τας δεξαισεις. ως ταυτη τυχεανει ασυμφορον. λειπεται
 η τω σκοπειν, ησι αυ τεταρτη κεραλαις δεκαδε ης,
 ησι δε τιμοκρατης ουκου δε η λον εστιν, οη δημοκρατης
 αυ τω νομιμας η τω συμφεροντι τιμοκρατης δε τη φι-
 λανθρωπια. αυ αρχεται δε εις το δικαμον η φιλανθρωπια.
 οη αυ ο δημοκρατης ταρτη τοις νομοις ανηκεν εχει
 δημοκρατια τιμοκρατης. οη ακουσα τοις νομοις γε-
 γραφα. εη δε λεγων, οη δε δεξαισεις αυτων, ου δυνα οταν
 η τω συμφερον πορεται δημοκρατης, παλιν δεκεις οη η
 πολις βλαβησθ ηρει ο τιμοκρατης δεξαισεις δεκακει-
 νομω, οη μεγαλον τοτε δημοκρατιασιν. οη πορητουσι δε
 ε καταναγκασουσι οι εηρηται, η αυ δε πορητουσι και
 αυ δε η και τω θυρησθ το δικαμον, οη φιλαθρωπιαν
 εδηκα νομον, ει αυ τ' αυ αυτων εδηκα, βουδουτω τοις
 πησι. εν αυ τωι γνωσθη η τιμοκρατης νομου, το
 πορετον μερος. παυσας δε τ' αυ αυτων. αρχεται προς
 το ρητον. εη δε το και εη τωι οφειλοντων δεσμου πο-
 σελιμπα και νομον, η και η φησισμα, η το λοιπον πορεσιμ-
 δη οη αυ ου εχλω ανωνι δεκα προς το νομιμον, οη
 ει τ' νομον προς τοις νομοις αντεζητουν. οη δε η ιδει τον
 νομον δεξαισεις αυτων, ει αυ αυτων οη τοτε αυτη εη αυτη μο-
 νον αυ ανωνι τ' νομον. ουτως ου πασα μερη προς τη ρη-
 τον νομιμας ποιει ζητημα, οη περ διωριστο το μησοφνης και
 εηρησθης. εη περ και τα δε μερη αυ προς το ρητον εη, οη
 περ δε τω συμφεροντος αυ δεπ' δεξαισεις. αυ πατα τινω το
 αυ τω παρεληλυθωτων και αυ τω μελλωτων δεξαι-
 σεων τ' νομοδετην, σοφισμοσ. ο αυ δε τιμοκρατης πα-
 ραρωσθ τοις δικαστηροις κρινει αυ τ' αυφισθημα-
 τωι η καταγνωσκειν δεσμον, οη αυ τω δεσμου δεξαι-
 σεων. ο δε δημοκρατης, κεραιωτερον αυτη αυτη λεγη η
 δικαστηρων γινεσθ. επειδη δε συμβαινει δεξαισεις και τοις μηδεπω κεκελημοις, απαρχεντας δε προς το ενδεκα
 η δεξαισεις αυτων, η δε αλλε τι τ' μεγαλωσην αδικηματων δεξαισεις το δεπ' τ' ομανυμας τ' δεσμου το σοφισμα ε λαβειν.

A Confitentes.) Non voce, sed ipsis rebus. Caputum
 autem enumeratio e medio petitur.
 Eū igitur etiam cōtra has. / Eas que sunt de re fei-
 licet. Deinde causarum reiectionibus utitur, dicen-
 do: eum non ausurum dicere, legem non esse cate-
 ris contrariam : se esse imperitum rerum & indo-
 ctum, aut aliqua dignum venia. Decet autem reie-
 ctio illa inuectiue orationi, & loco sententię & vo-
 luntatis.
 Miror autem eum.) Hinc auspicatur reiectionem.
 Solent autem reiectiones in solo capite legitimo
 collocari: quibus usus est, ut abducatur eos a sententia
 utilitatis. Quare exaggerando peccato a magnitu-
 dine : Non fuit, inquit, imperitus legum: non fuit
 indoctus Timocrates. neque enim satis fieri sibi pa-
 titur loco utilitatis, ab eo qui sit ausus leges violare,
 lege sua scribenda, tametsi sexcentas recenseret uti-
 litates.
 Nec pro cognatis.) Rur sus urbanitas est.
 Idoneam & valem.) Geminato verbo idem dicit.
 Arbitror igitur omnes vos.) απλωσ pro aperte po-
 nitur, & non callide. Quia verò diuersè legem inter-
 pretantur ipse & Timocrates, & sustinere potest
 singula Timocrates, quæ ab oratore ingeruntur: re-
 futando ab eo quod deest, & soluendo id quod sequi-
 tur sententiam: de lege differit, dicendo, Non vnam
 esse legis sententiam, sed multas & diuersas: & hoc
 esse inutile. Id verò dicit, ut innuat, multa esse dicta
 non satis explicatè, sed eam obiectionem Timocra-
 tes ita refutabit: ea omisi vt confessa, * occupans di-
 uersas esse sententias. Quare ob hoc fuerit inutilis.
 Reliquum autem est considerare, quibus captibus
 fretus sit Timocrates, quibus Demosthenes. Con-
 stat igitur, considerare Demosthenem legitimo & uti-
 li: Timocratem humanitate, quæ refertur ad iustum.
 Cum igitur Demosthenes nitetur legibus: necesse
 habebit respondere Timocrates, se cōsentanea scri-
 ptis legibus. Est enim, inquit, ius, Atheniensium
 vinciam neminem. Cum autem utilitatem profert
 Demosthenes, & iterum ostendit, quæ res publica de-
 trimenta captura sit, dicit Timocrates, & necessariò
 respondebit, eos si sua lex valeat, multas magis so-
 luturos. Conparabunt, inquit, pecuniam, & sponso-
 res eos vigebant, & de suo reuabunt: sic Timocrates
 suum ac deusum iactabit iustum, se humanam tu-
 lisse legem, cum eam ob inopes tulerit, & in commo-
 dum tenuiorum. Vnam igitur Timocratez legis a-
 gnoscimus primam partem * sed omissa lectione,
 oppugnat scriptum, quod est: Si quis ararius damna-
 tus est vinculis, lege aut deceto: aut posthac dam-
 nabitur. Cum igitur oppugnandum esset legitimum
 illic legem cum legibus comparauit. Cum verò in
 legem esset inquitendum, esset-ne utilis annon: tum
 ipsam legem solam per se legit. Sic non omnis
 oppugnatio scripti alicuius, quætionem legitimam
 facit: id quod Metrophanes & Hermogenes docent:
 siquidem & hic quamuis scriptum oppugnetur, ar-
 gumenta referuntur ad utilitatem. Accusat igitur ca-
 ptiosè, de præteritis & futuris disseruisse legislatorè.
 Nam Timocrates concedit iudicibus ferre senten-
 tiam de controuersis, & damnare vinculis, postea de
 vinculo differit. At Demosthenes dicit, eū iudiciis
 superiorem esse velle. Sed quia fit, vt etiam indem-
 nati vinciantur, & ad Vndecim viros abducantur, vel
 ob proditiouē, vel ob aliā quāpiā maximam iniuriā:
 propterea ex ambiguitate vinculorū captionē petit.

Sed dicet Timocrates, liberan' os vinculis eos, qui post iudicium vincti sint. Demosthenes autem eos accipit, qui causam non dixerunt. Vt igitur captionis causam a lege petere videretur: legis obscuritatem culpavit: & locus argumenti est obscuritas, propter rationem non satis explicatam. Non iustam, inquit, legem tulit de rebus præteritis & futuris. Loco autē hoc vti non potuisset, non prius accusata scripti obscuritate. Nam si quis esse populare.) Hæc firma est obiectio Timocratis, qui quum ea polleat, Demosthenes obiectiois vice eam ponit atque extenuat, cum dicat: iis, qui sint adducendi in iudicium, nō iis qui adducti sint, eam præstari humanitatem.* Dein de etiam translatiua est hæc pars. Nam se omnino tollere clementiam negat, postquam id ei visum est asperius. Sic dicendum, inquit, fuit: non ita vt tu dicis, sed trāslatio hæc primūm reicit, alterum statuit. Cum autem hæ duæ leges inter se contrariæ sint, ne cesse omnino est, alterutram esse iniquam, & repudiandam.

A prima syllaba.) Per superlationē dictum est. Nō enim dixit verba sententiāmve solum, sed singulas etiam syllabas.

Myrrhinusius.) Hic subdistinguedū est: vt, Timocrates censuit, absolutē per se accipiamus.

Ac de futuris quidem.) Per concessionē dedit hoc artificiosē, vt per hæc ostēdat, de rebus præteritis ferre leges quā sit absurdum. Idem & in Aristocratea fecit. Cum enim concessisset, Charidemum esse ciuē ea re magis ei nocuit.

Perinde ac si quis omissis.) Reductione ad absurdum per fictionem ostendit, infinitum fore malum.

Si vinciri graue est.) Cum nihil videretur absurdi, si vades dedisset de vinculis: odiosū aliquid subicit, ad concitandum in eum populi odium.

Ne quis mulctetur.) Scribendū, inquit, fuit, ne quis omnino in vincula, datis vadibus coniceretur. Nisi anticipasset.) A verbo Oportuit rursus cetera pendent. sed præpositio *ως* transponenda est ad *κατεργασίας* vt hic sit sensus: Neque oportuit eum, cum deprehendisset vos aliquem iam antē damnasse vinculis, tum demūm dicere, vades ab eo esse dandos.

Et iuratorum.) Nō dixit, iudices. Fortior enim est populus iudicibus. Sed ne videatur interrogare, vtrū populum oporteat plus valere legibus, qui sunt ij qui ius dicunt, qualitate vti maluit. Iuratos enim vocat iudices, iniuratos populum, vt etiam imprudentia Timocratis conspiceretur. Iudices enim, ique iurati, vincula pronunciarunt: at iste per populum vincula sponsione soluit.

Aliter. Iniuratis.) Sic presentes iudices vocat. Cur autem eos vocat iniuratos? quia ingressuri iudices, ea de re iurabant, de qua iudicium futurū erat: non de rebus iam iudicatis. Hoc igitur dicere vult: hortatur ea vos abrogare, quæ dudum facta sunt: de quibus neque conuenistis, neque iudicatis, cum alij iudices illis de rebus iusiurandum dederint.

Quare pro vobis.) Alius locus ab affectu cuiusque, quem de semetipso quisque nostrum habet. Quisq; enim vult suam sententiam ratam esse. Hic locus irā concitat, cum is qui præcessit: comparatiuus fuerit per contentionem, vtrum ratum esse oporteat suffragium iuratorum, an iniuratorum.

Sed nec ea quæ iusta esse statuit.) Demosthenicæ violētix est inuētum, aduersarij firmamētum euerte re. Nam Timocrates legem vt humanam celebrat,

πλὴν ἡφον τῆς ὁμομοκότητος, ἢ τῆς αἰωμότων. ἀλλ' ὡς εἶπε τὸ ἀπιδίκου τὸ ἰσχυρὸν εἰς τὴν ἀντιπρόθεσιν.

A ἀλλὰ λέξῃ ὁ πμοκράτης ἀφείδαι τὸ δισμῶν, δηλονότι, τοῖς κτ' κρίσιν δεθένται, ὃ ἡ δημοθένης λαμβάνει τ' *ως* κείσεως, ἵνα οὐ πλὴν χόρον τὸ σαφισμάτος φαίνεται ὡς εἶπε νόμου λαμβάνων, τὸ νόμου τ' ἀσάφειαν ἠπάσαστο κτ' ἐστὶν ὁ τόπος τὸ ἔπιχειρήματος, ἐκ τῆς ἀσάφειας κτ' τὸ ἀποροδίορισον ὅτι οὐ δίκαια νεομοθέτικε *ως* τῆς παρεληλυθότων, κτ' τῆς μελλόντων. τούτω ἡ οὐκ ἀπιδουνήθη γρησαδὴ πρὸ τόπω, μὴ *ως* ἐπὶ ἀπασι μὲν τὸ γράμματος πλὴν ἀσάφειαν. εἰ γὰρ δημοτικόν τις.) αὐτὴ ἰσχυρὰ ἀπίθεσις τὸ τιμοκράτους, ἐπειδὴ οὐκ ἴσχυει ἐν αὐτῇ, ὡς ἐν ἀντιπρόθεσιν μέρει αὐτῶν λέγει, ὅτι τὸ ἐλαττόντων ὅτι τοῖς μέλλουσι κινεῖται, ἀλλ' οὐ τοῖς ἡδη κειθέντων ὁ νόμος ὁ παλαιὸς δίδωσι πλὴν φιλανθρωπίας. ἐπεὶ δὴ ἡ καὶ μεταληπτικὸν κτ' γὰρ λέγει οὐ πάντῃ ἀιαιεθ' τὴν *ως* ἀσάφειαν) ἐπὶ ἑδοξεν αὐτῶν ἔργου πρὸς, εἰ δὲ λέγει ἔστω ἀλλ' οὐ γὰρ οὐ λέγει. ἀλλ' ἡ μεταληψις αὐτῇ, τὸ μὲν *ως* ἀσάφειαν, τὸ δὲ ὅτι ἐστὶν εἰσαγωγή. τῆς ἡ δὲ ἰσχυρὰ μὲν ἐστὶν ὄντων δὲ ἕνα πάντως εἶ) ὡς εἶπε μὲν, κτ' δὲ ἐπιβάλλει αὐτῶν. ὅτι τ' *ως* ἀσάφειαν συλλαβῆς.) ἡ *ως* βοληκῶς εἴρηται, οὐ γὰρ εἶπε τὰ ῥήματα, ἢ ἡ δέξιοιαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνῃ συλλαβῆ. δὲ ἡ ἰσχυρὰ ἐστὶν ἐν τῷ μὲν ῥηνοῦτος, ἵνα τὸ τιμοκράτους εἶπει, ὅτι οὐλοὶ κατ' ἑαυτὴν λαβῶμεν. *ως* μὲν δὴ τῆς μελλόντων.) κτ' συζητήσας δὲ δὲ τὸ τεχνικῶς, ἵνα δὲ τούτων δείξει τὸ *ως* τῆς παρεληλυθότων νομοθετεῖν ὡς ἀποπον. τὸ κτ' ἐν τῷ κτ' ἀεισοκράτους πεποίηκε. συζητήσας γὰρ τὰ χαλεδῶνα πολίτῃν εἶ), ἐκ τούτου πλέον ἐβλάψεν.

ὡς εἶπε αὐτὸς εἰς τὴν εἰς ἀποπον ἀποζωγῆ κατ' ἰσχυρὰς, ὅτι ἀπὸ τῶν εἶσαι τὸ κακόν. εἰ τὸ δὲ δὲ δὲ δεινόν. ἐπειδὴ ἑδοξε ἀποπον κατὰ σῆσιν ἐργητάς, τὸ δὲ δισμῶν λυθῶναι ἐπὶ τὴν συλλευστικόν, βοληκῶς αὐτὸν συζητήσας τῷ δήμῳ. τὸ ἡ μὲν δὲ *ως* ἀσάφειαν.) ἐπὶ αὐτὸν σπασί γράφει, μὴ ὅλως πνὰ δὲ δισμῶν εἰς παράρη ἐργητάς. μὴ *ως* ἀσάφειαν.) κτ' κοινῶν πάλιν τὸ ἐργῶν. πλὴν ἡ *ως* ἀσάφειαν δὲ ἡ *ως* βλάσας *ως* τὸ κατεργασίας, ἵνα ἡ οὐτως οὐδὲ ἐργῶν αὐτὸ λαβόντα ἡμῶς ἡδη *ως* κατεργασίας πνὸς τ' δισμῶν, τότε λέγει, ὡς δὲ κατὰ σῆσιν ἐργητάς. καὶ τὰς τῆς ὁμομοκότητος.) οὐκ εἶπε δικασίας. ἰσχυρῶς γὰρ ὁ δῆμος τῆς δικάζοντων. ἀλλ' ἵνα μὴ φαίνεται ἐροῦν, εἰ δὲ τ' δῆμον ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς νόμων, ὅτι εἰσιν οἱ δικάζοντες τὰ δὲ τῆς ποιότητος μᾶλλον ἐργῆσατο. ὁμομοκότητος γὰρ εἶπε τοῖς δικασίας. αἰωμότους ἡ τὸν δῆμον, ἵνα κτ' τὸ ἀλορον τιμοκράτους ὀφθῆ: δικασί μὲν γὰρ καὶ ὁμομοκότητος ἐψηφίσαντο τ' δισμῶν. ὃ ἡ δὲ τῆς δῆμου τῆς ἐργῆσαι λείπει τ' δισμῶν.

ἄλλως. τοῖς αἰωμότους λέγει τοῖς νῦν δικασίας. δὲ τὰ δὲ αὐτοῖς καλεῖ αἰωμότους: κατ' εἰσπόντες οἱ δικασίαι, *ως* ἐκείνου τὸ *ως* ἀσάφειαν ὡμυσαν, *ως* οὐκ ἡ κείσεως ἡ οὐ μὲν τοῖς *ως* τῆς ἡδη κειθέντων. τὸ οὐκ ἔχει εἶπειν, ὅτι ὡς ἀσάφειαν ὑμῖν λῦσαι τὰ *ως* ἀσάφειαν γνῶμενα, *ως* ὡν οὐτε εἰσήλθετε, οὐτε γινώσκετε, ἄλλων ὁμομοκότητος *ως* ἐκείνων δικασίων. ὡς εἶπε ὑμῶν.) ἄλλος τόπος δὲ τῆς ἐκείσεως δὲ ἀσάφειαν, ἡς ἐκείσεως ἡ μὲν ἔχει *ως* ἑαυτῶν. ἐκείσεως γὰρ βούλεται πλὴν οἰκείαν γνῶσιν κυρίαν εἶ). ὃ ἡ τῆς ὅτι, παρεξυμπνὸς τὸ *ως* αὐτῶν ὄντος συζητήσας κτ' ἀπιδέσασιν, πότερον κυρίαν εἶ) δὲ οὐδὲ ἀ δίκαια ὡρίσασιν.) δημοθενικῆς βίας τὸ νόμα τὸ ὃ γὰρ τιμοκράτης ὡς φιλανθρωπὸν εἰσαγῶν τὸν νόμον, εἶπει

C

εἶπε τὴν ἀφ᾽ ἑσῶν τῶν δεσμοῦ, εἰ καταστήσειαν ἐγγυητάς. ὁ
 ἢ ῥήτωρ, βιάίως ἀναξέπει τὸ λεγόν, ὅτι τῆ ἀληθείας
 δι' ἐγγυητὰς βλάπται ὡδρασηται, ἀλλ' ἀπατήσαι ὑμᾶς.
 τοῖς ἐνδεκα ἢ λέγει, ἀπὸ τῆ δεσμοφυλάκων. ὁ δὲ ἐκλε-
 ψεν οὐκ ἔπειτα τὸ δεσμὸν τὰ μὴ δεδεδωκέντων τοῖς ἐνδε-
 κα, ἔφυλάττεσθε, ἕως ἀπ' ἐγγυητὰς ὡδρασηται ἐν τῷ δή-
 μῳ, ἵνα ἐν τοσούτῳ, διωληθῆ φυγεῖν. ἀπὸ ἡμῶν τὸ πῆμα-
 (τοῖς) πῆμα καλεῖ αὐτὸ τὸ προσωπιθῆν αὐτῶν ἐκ τῶν χρο-
 νίου τῆς ἐνάτης περυτανείας, ὡς ἐκαταβαλλεῖν διπλά, ἀρ-
 γυρίων ἢ, αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸ ἀρχαῖον καλεῖ. Ἰταυ-
 τοῖ ἢ, ὅτι ἐν ταῦτα καὶ Ἰταυτοῖ λέγεται, ἐμὴν Ἰταυθί.
 τὸ δὴ γεγραμμένον.) αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον.
 φαύλους ἀθερόποις.) οὐτελεῖς καὶ τὴν τὴν χύλω.
 οἷς.) ἀπὸ τῶν οἷς πινὰς ἐγγυητὰς ἐὰν ἂν πορευθῶσθε, ἢ ἢ
 ἀπὸ τῶν ἂν πορευθῶσθε καὶ μὴ δεξήσθε αὐτοῖς, ἢ μὴ ὄν-
 τας ἰκανοὺς εἰς τὸ ἐγγυησάσθαι ἀπαλλάξῃ.
 οὐ γὰρ ὅλως τὸ δεδεδωκέντων.) πειρᾶ.) λῦσαι αὐτῶν τὸ δόξαν,
 ἢ ἔχειν νομίζῃ.) ὡδρα τοῖς πολιταῖς, ὡς φιλόφρονον νο-
 μόν εισάγων. ἐστὶ ἢ ὡς ἀπὸ λῦσις ἀπὸ πῆμα.) ἵνα μὴ τις
 εἴπῃ, ἰδοὺ οὐκ ἔστι αὐτὸς κελεύει εἶ.) δεσμὸν ἐπάγει, ὅτι τὰ
 οἰόμενα μόνον καταλιμπάνει ὑμῖν τὴ τιμωρίαν τῶν δεσμοῦ.
 τὰ λέγει, ὡς δεῖ δεσμεῖσθαι, τῆ ἢ ἀληθείας καὶ τῶν ἔργων ἀ-
 φαιρέ.) παρέχων κερὸν φυγῆς τοῖς μὴ βουλομένοις κα-
 ταβαλεῖν, ὡς εἶπεν ἀνω. ἀλλ' ὅτι κερὸν ἐκλήψας κατα-
 κοινῶν τὸ ὄρετο δεῖν. τὸ ἢ καὶ παρ' ἀκούτων, ἀπὸ τῶν καὶ ὑ-
 μῶν μὴ βουλομένων ἐδωκεν ἀριστῶν τῶν δεσμοῦ. τὸ ἢ μὴ κα-
 ταστήσαντος οὐκ ἐνὶ δήπουθεν.) πῶς γὰρ ὁ μὴ καταστήσειας
 μέλλει ἔχειν ἐγγυητὰς καὶ φησὶ, κατὰ τὸ μὴ καταστήσαντος
 ἐγγυητὰς οὐδὲν ἔργα ψε. τὸ ἢ καθίζουσι, ἀπὸ τῶν καθίζουσι.)
 καὶ τοῖ πῶς ἀν' ἀσυμμερότερος.) ἐντεῦθεν ὁ ὁπλοῦς
 ἀρχεται. ὁπλοῦς γίγεται δὲ ἀνακεφαλαίου μῦθος τῆ ῥηθέν-
 των ὁπλοῦς γίγεται τὴν δὲ ἀμύν, καὶ συμπεραίνῃ τὸ συμ-
 φέρον κεφάλαιον. δευτέρων ἢ ὡς ἀπὸ ἀνακεφαλαίου τὰ
 εἰρημύα. εἰ δὲ τις ζητήσῃ, ὡς τὴ ἐν μέσῳ τῶν λόγων ἀνα-
 κεφαλαίωσιν ἔλαξεν (ἰδὸν γὰρ ὅτι τὰ ὁπλοῦς ἢ ἀνακε-
 φαλαίωσις) λέγουσιν, ὅτι αὐτῆ λέγεται ἀνακεφαλαίωσις
 μερικὴ ἐνός ἐκάστου κεφαλαίου οὐ τελέως ἀπὸ τῶν λόγων,
 καὶ τῶν ἀγώνων. ὅτι τῶν ὄλων συγγεῖ. ἐπὶ τῶν συγγεῖ-
 τὸς εἰσιν οἱ λόγοι. ἀλλὰ μὴ τὸ προσωπιθῆν ποιᾶ, ὡδρα-
 ρηῖμα καταβάλλων τὰ χρέματα. ἐλευθέρῳ νῆ Δία τοῖς
 ἔλλησιν.) ἢ χάρις μὲν θυμοῦ μεμνημένῳ, τοῖς γὰρ ὅτι
 ὁ ῥήτωρ, δὲ ἀλλοῦ τὰς ὅς ἀπάτης δὲ βολὰς ἔδρασηται
 τὰ μὴ διωκόμενα τὴ ποῖσαι τῶν δειόντων. ἐνάτω δὲ
 περυτανείας, τὸ ἐνάτον μὴ λέγει.
 τῶν ἐκ τῶν δελῶν.) κυρίως τέλη, ὅτι τῶν λιμῶν λέγει.)
 κατὰ χρηστικῶς ἢ καὶ τῶν προσωπίδων τῶν χάρις. τὰ προσω-
 πικὰ βλάπται.) οἷον, αὐτὰ τὰ προσωπίδα τὰ τοῖς χρο-
 σούσι καὶ μὴ βουλομένοις καταβάλλειν, μέχρι τῆς ἐνάτης
 περυτανείας, ὡς ἢ δὴ ἐγνωσῶν, κατὰ βλάπτον τὰ διπλά.
 διὸ ἔδρασηται βλάπται λέγει.) ὡδρα τὸ καταβάλλειν.
 ἐ δικαστῶν τὰ δικαστήρια.) ἐ μόνον οἱ δικασταὶ ἐλάμβανον
 μισθόν, ἀλλὰ ἔτι βουλή καὶ ὁ δήμος ὡς ὡν ὁπλοῦς,
 ἀλλὰ ἀμφοῖν ταῦτα πεισισίδη. ἀλλὰ νῆ Δία ἀμφοῖν ταῦ-
 τα.) ἀπὸ πῆμα. ἀλλὰ καὶ μὴ χρέματα ἢ, ἐστὶ τὰ δικαστή-
 ρια καὶ χάρις μισθῶν, ἐστὶ ἢ τῆ φύσῃ ἀπὸ πῆμα. ἐ γὰρ αὐτὸς
 εἶποι καθ' ἑαυτοῦ τῶν δικαστῶν ἀλλ' ὡς τῶν τιμοκράτου τῶν
 ἀπατηνῶν καὶ ἐστὶ συγγεῖται. τὰ γὰρ νῆ Δία, πανταχοῦ ὁ
 ῥήτωρ ὅτι δὲ ἀσυρματῶν καὶ οἷον, ἀλλὰ νῆ Δία τὰ παρ' ἑα καὶ παρ' ἑα. νῆ καὶ κύνελο φέρον.) ἀπὸ τῶν πανταχοῦ.
 κ 4

ac vinculorum laxationē iactat, si vades dederint. At
 orator violenter hoc euertit, dicens, eum reuera ne
 vades quidem velle constituere, sed decipere popu-
 lum. Vndecimuiros.) Custodes carceris. Suffuratus
 igitur, inquit, est vincula, quia non iubet vinciri a-
 pud Vndecimuiros, & custodiri, donec vades populo
 dati fuerint, vt ærariis interea fugere liceat. Loco æ-
 stimationis.) Estimationem vocat ipsam multam
 inflictam à tempore noni curionum conuentus quo
 duplum esset numerandum.
 Argentum.) Ipsam summam & sortem sic vocat.
 ἐν ταῦτα. ἐν ταῦτα & ἐν ταῦτα dicitur, id est, hic, non
 ἐν ταῦτα.
 Id quod scriptum est.) Ipsam sortem. Viles homi-
 nes.) Contemptæ conditionis & fortunæ.
 Quos.) Id est, quos sponsores si reieceritis hoc est,
 improbaueritis, & non receperitis: aut, si fide indi-
 gnos sponsores ablegaueritis.
 Non enim vnuerse vinciri.) Conatur euertere le-
 gis opinionem humanitatis apud ciues excitatam,
 estque veluti refutatio obiectionis, ne quis dicat, Ec-
 ce & ipse vincula manere iubet: subiicit, solum no-
 men pænæ vinculorum vobis relinquit, cum dicit,
 vinciendos esse: sed reuera & ipso facto tollit, fugæ
 occasionem suppeditando iis, qui pecuniam nume-
 rare nolunt, vt supra dixit: *at is qui tempus est suf-
 furatus. Verba, putauit oportere, vtrique mēbro sunt
 communia. Etiam ab inuitis.) Hoc est, etiam nolentibus
 vobis vinculorum laxationem dedit.
 Eius verò qui non constituit, non potest vti que.)
 Quæ enim sponsores habere potest, qui non consti-
 tuit? vbi etiam ait: In eum qui vades non dedit, nihil
 scripsit. Collocant.) Constituunt.
 Enimvero quo pacto minus utilis.) Hic incipit cō-
 clusio. Perorat autem repetendis præcipuis argumē-
 tis, & concludit conducibile caput, denuòque capita
 enumerat eorum, quæ dicta sunt. Quod si quis quaerit
 cur in media oratione collocarit capitum enu-
 merationem, cum ea propria sit perorationis: respō-
 demus, hanc esse enumerationem partis, hoc est, v-
 niuscuiusque capitis, non perfectè ipsius orationis
 & confirmationis.
 Eum igitur totam confundere. Et hæc ad vtilita-
 tem verba pertinent. An non id facio quod conuenit,
 statim pecuniam numerans?
 At hercule dicemus Grecis.) Gratia, iracundia mi-
 sta. Talis est enim hic orator, qui malitiosas calum-
 nias & effugia dissoluere queat. *Facere posse aliquid
 quod oportet?
 Nono Curionū cōuentu.) Nonū mensem dicit.
 E vestigalibus.) τῶν propriè portoria dicuntur,
 sed per abusionem etiam redditus agrorum.
 Adiectiones multarum.) Multam irrogatā æra-
 riis, soluere nolentibus, vsque ad nonū senatus con-
 uentum, vt iam cognouimus, soluebant duplū. Quæ
 de causa προσωπικὰ βλάπται dicitur, quæ duplū soluant.
 Ius non dicent iudicia.) Non modò iudices merce-
 dem accipiebant, sed & senatus & populus. vnde in-
 fert: sed gratis ea faciemus.
 At mediufidius gratis hæc.) Obiectio. Sed etsi pe-
 defuerit, nihilominus exercebuntur iudicia, etiã sine
 mercede. Verùm hæc non est naturalis obiectio. Ne-
 mo enim iudicium per sese hoc dixerit: sed hoc ita af-
 fert, tanquam Timocrates id postulet, & est compa-
 ratium. Nam verbo νῆ Δία orator vbi que vtitur per-
 stringendi gratia. *At hercule paterna & auita.
 Nunc vndique fugitans.) κύνελο pro vndique.

Veſtigales.) Propterea non adſcripfit hoc, quod vincula miniſtabatur publicana lex.

Equites.) Nam & equites ſtipendium accipiebant in pace ad equos alendos.

Sed etiam iniuriis.) Non quia pro iis tulit, ſed de vinculis. & quia hi ſæpe pecunia mulctabantur, cauillari potuit. & quia cauillationis plena videbatur oratio, ſubiicit:

Cum enim leges edicant.) Labefactat hoc, tãquam ſit legitimi: ſed non eſt. ſed ait, Solonem hoc & hoc dicere vtilitatis ratione habita, quem Timocrates non imitetur, ſed legem inutilem rogarit. Defendit & ipſam Diodorum: quia dum vult firmas eſſe patricidiales leges, ex eo apparet propoſitum ei eſſe parentes colere. Falsò igitur eum calumniatus eſt Androtion, vt patris interfectorem.

Vt apud inferos lemuribus.) Veluti Tãtalo, Tityo, Ixioni. Quia verò ſentit talia commenta poetice audacię eſſe magis, quàm rhetorice artis, quali veniam petit, his verbis: Eſti oneroſius eſt, hoc eſt, ſtolidum vt inquit Athanaſius.

Idem aliter explicatum.) Maximè debet propter hoc interfici, vt illis lege iſta rogata, maleficos ſupplicio liberet: nos verò ita finat viuere, vt rempub. gerimus.

ποδοκάνη.) Inſtrumentum quoddam eſt tortorium, in quo torquetur aliquis ligatis manib. & pedibus, quod vocatur & *ποδοράβη* illud ab affligendis, hoc à diuaticandis pedibus appellatum.

De multa.) Id eſt, ſupplicio.

Quòd ſi conuictus fuerit.) Dixit aliquis, quomodo illud dicit, cum prius dixerit, Introducunt eum in Heliam? quí verò potuerunt eum introducere, non deprehenſum? Reſpondemus, eum hic dicere, Si conuictus fuerit: non, Si comprehenſus fuerit, ſed ſi iudicio damnatus fuerit, * idque fecerit ob quod eſt comprehenſus. Luere, aut ſoluere.) Luere corpore, ſoluere pecuniam.

Nunquid ſimilis, Athenienſes, Solon eſt legatiſta tor.) Per contentionem & differentiam, que eſt inter Timocratem & Solonem, vt ab autoritate perſonę tanto grauius leges oſtendat ab eo eſſe violatas. Obiectionem verò hic nullam contra vtilitatem poſuit quia non expediebat ei ſui capitiſ vim labefactare. Cum verò à qualitate Timocratiſ ratiocinabitur, tũ mouebit obiectionem, dicendo, quàm abſurdum ſit futurum, cum ipſe ſcripſerit, ne quis Athenienſium vinciat, ſi ipſe mali aliquid perpeſſus fuerit. Meliores reddit.) Non dixit, Punit, quanquam in ſuperioribus pœnam commemorarit: ſed, Meliores facit, pœnam caſtigationis nomine appellans. Proinde ſpecies Timocrateſ humanitatiſ noxia eſt: Soloniſ vindieta, non pœna, ſed vtilitas.

Volo igitur.) Repetitio duorum capitum, vtiliſ & legitimi. Si quis autem quęret, quare iuſtum omiſerit? dicemus, non omiſiſſe. Sed quia non fuit omnino firmum, etſi aperte nuſquam ponit, vbique tamè immiſcet.

Primum contra leges.) Hoc eſt, legitime perſonę ſecundum, legiſ ipſiſ.

Tertiò.) Sciendum, eum hic non dicere de tertio capite, quod eſt iuſtum, ſed de vtili. Tertiu verò hic vocat vtile, non ordine, ſed diuiſione capitum. Legitimum enim caput in duo diuiſit, id quod eſt præter legem, & in id quod eſt contrarium legibus. Proinde vt in bipertita ratione, tertium hoc dixit: quoniã ad ipſam naturam legitimi capitiſ, rurfuſ alterum dicit vtile.

τὴν φύσιν τῆ νομίμου κεφαλαίου, πάλιν δεύτερον λέγει τὸ συμφέρον.

Α τοὶς τελωνικοῖς ἢ.) δὲ τὸ οὐ παροξύνεται τὸ, ἐπειδὴ δὲ δὲ μὴν ἢ πείλει ὁ τῶν τελωνικῶν νόμος. ἰπποκράτης.) καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰπποκράτης μισοὶ ἐλάμβανον ἐν εἰρήνῃ ἑαυτῶν τὸ εἶναι τοὺς ἰπποκράτης. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀδικοῦσι.) οὐχ ὅτι ἑαυτῶν τούτων τῶν θεοῦ, ἀλλὰ ἑαυτῶν τῶν δεισμοῦ καὶ τῶν καταδικάζοντων πολλὰς χρεῖματὰ τούτοις, ἢ δὲ μὴν ὅτι σοφιστῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τῶν τῶν, ἐπειδὴ σοφιστῶν πλήρες ἐδοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα.

λεξιόπτερον γὰρ τῶν νόμων.) * σφάλλει ὡς τῶν νομίμων εἶναι. καὶ εἶναι ἢ, ἀλλὰ λέγει ὅτι σὺ λὼν τὸ, καὶ τὸ, λέγει ὡς τὸ συμφέρον βλέπει. ὅ ἢ, οὐ μιμνῆται αὐτῶν, ἀλλὰ ἀσυμφέρονος γέγραφε τῶν νόμων. ἀπολογία ἢ ποιῆται καὶ ἑαυτῶν αὐτῶν τῶν δεισμοῦ, ὅτι, δι' ὧν βούλεται ἰσχυροῦς εἶναι τοῖς καὶ τῶν πατρῶων νόμοις, δηλὸς ἐστὶ παρεσιδουασμῶνος, τοῖς γονεῶν τιμῶν. ὡς ἐστὶν αὐτῶν σεσυκοφαντῆσαι ἑαυτῶν ἀδρόπῶνος, ὡς τὸν πατέρα ἀνηρηκότα.

ἵνα ἐν ἀδου τοῖς ἀσεβέσι.) οἷον, τοῖς περὶ τὸν τῶν τάλων, καὶ τὸν πτυόν, καὶ τῶν ἡξίονα. ἐπειδὴ οὐκ ἠθέτο, ὡς ὅτι τὰ τοιαῦτα πολυμερῶ, πομπικῶς μάλ' ὄν ἐστιν, ἀλλ' οὐ ῥητορικῶς ὡς περὶ συζητήσιον ἠήσαν, εἰπὼν καὶ γὰρ εἰ φορπῶν ἐστὶν ἐστὶν, πευτέστιν, ἀνόντων, ὡς φησὶν ἀθανάσιος.

εἰς τὸ αὐτό.) οὐραίνει φησὶν μάλιστα δὲ τῶν δεισμοῦ, ἵνα ἐκείνους τῶν τῶν νόμων, τοῖς κακούργοις τιμωρίας λύσῃ. ἡμῶν ἢ ἐάτω ζῆλον, ὡς πολιτευοῦντα. ποδοκάνη δὲ βασιανησιόν τῶν ὄργανον, εἰς ὃ σπρεβλοῦται τις, δεισμοῦ μῶνος τὰς χεῖρας καὶ τοῖς πόδας, ὅπερ καλεῖται καὶ ποδοράβη. τὸ ἢ περὶ τῶν τιμῶν, δηλονότι περὶ τῶν τιμωρίας. εἰ δὲ ἀλλῶ.) εἶπει ἀντις, πῶς λέγει, ἐὰν ἀλλῶ καὶ τοῖς παροξύνων, ὅτι εἰσαγόντων αὐτῶν εἰς τὴν ἡλιαίαν. πῶς ἢ ἐδύνατο αὐτῶν εἰσαγαγεῖν μὴ κατὰ χρεῖματῶν αὐτῶν, λέγει μῶνος, ὅτι, ἐὰν ἀλλῶ, ἐπὶ ταῦτα λέγει, οὐκ ἀπὸ καμινθεῖν ἀλλ' ἐὰν ἀλλῶ δὲ τῶν κρίσεως ποιήσας, ἐφ' ὧν περὶ συμελῆσθαι. τὸ ἢ παθεῖν ἢ ἐπιπέσει, ἀπὸ τῶν παθεῖν εἰς τὸ σῶμα. ἐκπέσει ἢ χρεῖματῶν. οἰοῖός γε, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταῖοι, σὺ λων ὁ νομοθετῶν. καὶ ἀντεξέτασιν, ἐκ δεισμοῦ τιμωρίας καὶ σὺ λωνος ἵνα ἐκ τῶν δόξης τῶν παροξύνων δειξῆν, αὐτῶν πλέον τῶν δεισμοῦ ὡς τῶν. ἀπὸ τῶν ἢ οὐδεμίαν ἐπὶ ταῦτα περὶ τὸ συμφέρον ἔδεικναι. οὐ γὰρ ἐλυσιτέλῃ αὐτῶν, τῶν παροξύνων τῶν οἰκείων κεφαλαίου τῶν ἰσχυρῶν. ὅτι ἐκ τῶν πειοπίτος τῶν τιμωροῦ τοῖς λογίζονται, τότε κινήσῃ τῶν ἀντίθεσιν, λέγων ὡς ἀποπὸν ἐργαζίας, ὅπως μηδεὶς ἀθλιωταῖων δεθήσεται, καὶ αὐτῶν πείσεται τι κακόν.

βελτίους ποιεῖ.) οὐκ εἶπε, κολάζει. καὶ τοῖς ἐν τοῖς παροξύνων τοῖς κολάζσεως διεξερχόμενος, ἀλλὰ βελτίους ποιεῖ, στωφερονισμὸν εἰπὼν τῶν κολάζσιν. ὡς τὴν τιμωροῦ τοῖς δουλοῦσαν φιλανθρωπίας, βλαβεραῖ εἶναι τὴν ἢ σὺ λωνος τιμωρίας, οὐ κολάζσιν, ἀλλ' ὠφέλεια. βέλτομα τῶν.) ἀνακεφαλαίως τῶν δύο κεφαλαίων, τῶν τῶν συμφέροντος εἶναι τῶν νομίμων. εἰ δὲ πῶς ζητήσῃ, τῶν ἵνεκα τὸ δίκαιον παρὰ λιπυροῦ μῶνος, οὐ παρῆκεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μῶνος πῶν ἰσχυροῦ, παροξύνων μῶνος αὐτῶν οὐκ ἔδειξε. κατὰ τῶν αἰετῶν ἢ αὐτῶν πατρῶων. παροξύνων μῶνος τῶν νόμοις. τῶν τῶν τῶν νομίμων παροξύνων τὸ ἢ δεύτερον, τῶν νόμων αὐτῶν. εἶπεν ἢ.) ἵσχυρὸν ὅτι ἢ λέγει ἐπὶ ταῦτα περὶ τῶν κεφαλαίων, ὅ ὅτι τῶν δικῶν ἀλλὰ περὶ τῶν συμφέροντος. εἶπεν ἢ αὐτῶν ἐκάλεισεν ἐπὶ ταῦτα τὸ συμφέρον, καὶ τῶν τῶν κεφαλαίων, ἀλλὰ καὶ τῶν δεισμοῦ τῶν νόμων κεφαλαίων, εἰς δύο διείλαν, εἰς τὸ τῶν νόμων, καὶ τὸ ἐναντιὸν τοῖς νόμοις. οὐκοῦν ὡς παρὸς τὰ δύο μέρη τῶν εἶπε εἶπεν. ἐπειδὴ παρὸς αὐτῶν οὐδὲ.

οὐδὲ

ουδὲ γὰρ οὐδὲ ἀκων.) * εἰ μὲν ἐν πορνείᾳ τῆθεν εἰ
 κτ' ἀγνοία πικρὸν δὲ τῆς γῆρας. ἐπειδὴ ἡ ἐν μα-
 λέτις, οὐδὲν ἔχει καλῶς. τὸ γὰρ οὐδὲ ἀκων, ἀνάγκη μὲν
 συγγνώμης, λυσις ἢ λαθραῖα δίκαια, οὐ ἔχει ποροφέρειν
 ποροφέρειν, οὐ φανερόν ἢ αὐτὸ πῆσι, ἐπειδὴ ἡ χυρὴ ταύ-
 τη. Σαυμάζω δὲ, ὡς ἀδρὲς ἀθληταί. ἐπεὶ οὖν τὸ δί-
 κμον κεφάλαιον, ὅπερ κατὰ γένειαν καθαρώς εἰς τὴν κατα-
 δρομὴν τῆς δὲ τὸν ἀνδροπίωνα. ἡ δὲ ἐρησεν ὁ μύριανδρος
 δευτέρων εἶ) ὑπόθεσιν. εἰ μὲν τις ἀγορευόμενος, δὲ πρὸς
 κρίσεως ἀρχαίαι κτ' αἰτεξέτασιν. πῖνες μάλλον ἀδικούσι
 τὴν πόλιν ἀσυλόμεοι καὶ δικασαί κτ' δήμοις γυγνόμεοι
 δεξ' πένια, ἢ ἀπὸ δευσία, καὶ ἀπειρία, δὲξαντες ἐν τῇ
 ὀθωαίς κεκλοφέναι ἢ κωρέσβεις αἰρεθέντες ὑπὸ τῆς δή-
 μου πλούσιοι, ὑψηλόμεοι ἰεραὶ καὶ ὅσα χρέματα, καὶ πο-
 λυὺν χρόνον ἐνεκαρπωόμεοι, ἀξίον ἢ ζήτησαι τὸ τόπου
 τὸ δοκοῦν ὑφορμῆν. φησὶ γὰρ, τοῖς μὲν κωρέσβεις βυθιθε-
 δαι τὰ νόμῳ, τοῖς ἀσυλόμεοις καὶ δικασαί κτ' δήμοις γυ-
 νομῆοις, μὴ βοηθεῖται, καὶ τοῖς γὰρ εἰ ὁ νόμος τὸ δεσμὸν ἀ-
 φησὶν ὁμοίως τοῖς πᾶσιν ἀρίστοι. πῶς οὐκ οἶόν τε τοῖς μὲν
 βοηθεῖν, τοῖς ἢ οὐ βοηθεῖν αὐτῶν; εἰ μὴ τις λέγει, ὅτι οὐκ ἀ-
 φαιρῆ τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀσυλόμεων. ἀλλὰ καὶ τὸ
 σαθρῶν. τοῦ τοίνυν τὸ σόφισμα, ὅτι οὐκ ἔστι δέσμιος δεξ-
 λέγεταί, ἀλλὰ καὶ τῆς πύργου δικαιοσύνης εἰσὶν ἐκπινύ-
 ναί; οἱ κωρέσβεις ἀ ὑψηλόμεοι ἢ οἱ ἀσυλόμεοι καὶ οἱ ἀγορευ-
 νόμοι τὴν δικαιοσύνην διότι ἐκλέξαν; οὐ καὶ τῆς νόμου
 γὰρ δεξ' λέγεταί, ἀλλ' αὐτὸ κατ' αὐτὸ ὁξείαζι μόνον τὸ
 δικαιοσύνη. πῖνες δικαιοσύνης κατὰ βάλειν εἰσιν; οἱ δεξ' πε-
 νία ἠλέξαντες, ἢ οἱ κωρέσβεις αἰρεθέντες, καὶ πλούσιοι ὄν-
 τες, εἴτα ὑψηλόμεοι, ἢ ἀγαμοὶ τῆς μεσοδοῦ, τὸ το πορο-
 δήσω, φοβούμενος γὰρ τὴν δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐφορῆσαι ἀ-
 πινθεσπία (πικρῶν γὰρ τὸ διορίζεσθαι τοῖς ἀδικούσις δι-
 κίω δίδοναι) ἐκ δὲ τῆς οἰκείου ποροσώπτου τὸ κεφάλαιον
 λέγει, ἀλλ' αὐτὸ καὶ κέρτω σόλωνα θυλλεῖ. τὸ τον γὰρ ἀφ'
 εἰαυτῆς τὸ νομοθετοῦσθαι, πῶς αἰ τις ὠμόν ὑπέλαβεν εἶ).
 διόπερ δὲ τὸ ποιότητος τὸ σόλωνος ἐργάζεσθαι. ἀξίος πορο-
 γὰρ ὅτι ὁ σόλων καὶ ὀπισθητότερος, εἰ δὲ ἀγορευόμενος, ὁ
 ἐποπῆς τῆς ὠμῶν τῆς ἀγορευαί ἀσυλόμενος ἢ, ὁ ὅτι τὸ εἶ)
 κωραία τὴν πόλιν ἀγορευόμενος, ὁ παρ' ἡμῶν πατήρ.
 ἢ δικαιοσύνης κτ' δήμοις γυγνόμενος. ἐγίνοντο γὰρ κτ' δή-
 μοις οἱ ἐν τοῖς παλαιῶσι καὶ ἐν ἀλλοῖς δήμοις δικασαί.
 ὠρεῖλες οὐκ ἔστι τούτου, εἰπερ ὡς δὲ εἶν εἶ) φιλαθεσπίας,
 καὶ ὅτι τούτων θείων τὸ νόμον. ταῦτα ἢ πάντα λέγει, ἀνα-
 εσθὶ τὸ ἰχρῶν τὸ ἐναντίου, καὶ τὸ δικαιοσύνην. ἵνα δείξῃ αὐτῶν, εἰ
 δεξ' φιλαθεσπία νομοθετήσαντα, ἀλλὰ δεξ' τούτοις.
 ἄλλως. οὐκ ἀπλῶς τὸ λέγει, ἀλλὰ βουλεύεται σημαίνει
 τὴν ἐναντίω πορταναίαν, ἵνα δείξῃ αὐτοῖς δεξ' τούτου
 γῆραςομίας τὰ διπλά.
 καὶ τοῖς γὰρ ὁ σόλων. ἀλλ' ἀνάγκη τῆς φιλαθεσπίας.
 ἰδοὺ γὰρ ὁ σόλων φιλαθεσπότερος αὐτῶν ὡς, καλῶς τῶν
 ἀδικούσας, εἰδὲν ἢ ἀρίστην, ὡς ὅτι δὲ εἶ) οὐ τό-
 πος εἰδὲν, τῆς δὲ τῆς ἐλάττωτος συγκρίσεως, τῆς πορο-
 ὄντος δὲ τῆς μείζονος οἰκείος ἢ τῆς τόπων ἐκείσεως. ἐπει-
 δὴ καὶ ἀδρῶν κωρέσβειων κεκλοφῶτων ποιεῖται τὸ λό-
 γων ἀναγκῶς καὶ τοῖς ὡξ' ἀδείμασιν οἰκείοις κέρη-
 ταί. ὅρας γὰρ ἐν τῶν, ὅτι περὶ τῆς ἐλάττωτων κλεμμάτων
 μεμῆσας τιμωρίας ὁ σόλων ὤρεσε. καὶ οὐκ ἀπέχρησεν
 ὑπὸ τῆς μελλόντων. εἴτιος τόπος εἰδὲν καὶ τὸ ἐναντίον.
 εἰ δὲ τις νύκτωρ. μὴ ἡμέραν λέγει, ἀπὸ τῆς ἐν ἡμέρα. ἐν νύκτῃ ἢ μείζονα τὴν τιμωρίαν εἰδείξεν, ἐπειδὴ ἡμέρα μεί-
 ζόν ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς νυκτός. ἐν γὰρ ἡμέρα, δυνάταί τις καὶ βοηθοῦς καλέσαι εἰαυτῶν ἐν τῇ νυκτὶ οὐκέτι.

A Neque enim vel inuitus.) Si data opera tulisset, si
 per imprudentiam aliquid boni forte fortuna scri-
 psisset. Quia verò meditatò, nihil bene haber. Nā il-
 lud, Ne inuitus quidē, est veniæ sublatio, & tecta iu-
 sti refutatio, quòd afferre potest Timocrates. Id vē-
 rò nō apertè ponit, quia aduersarius ea re pollebat.
 Miror autem Athenienses.) Hic incipit iustum ca-
 put, quod purè definit in exagitatione Androtionis;
 quam dixit Menander secundum esse argumentum.
 Si quis ædilis.) A comparatione orditur per con-
 tentionem. Quinam magis laudant rempublicam;
 municipes qui præfecti vrbis & iudices fiunt; qui ex
 inopia & incitia & imperitia rerum in referendis ra-
 tionibus peculatus esse rei vili sunt; an legati delecti
 à populo, diuites, qui sacram & publicam pecuniam
 furripuerunt, & vnum fructum eius pecuniæ diu te-
 nuerunt? Opera precium autem est in hoc loco que-
 rere, id quod oblitare videtur. Ait enim, legatos iura-
 ti legitimo: Eos verò qui præfecti vrbis & iudices in
 municipiis facti sint, non iuari. Atqui si lex vincu-
 la remittit, ex æquo remittit omnibus. Qui potest i-
 gitor fieri, vt ea iuuat alios, alios non iuuat nisi quis
 dicat, eam non auferre decuplū à præfectis vrbis, sed
 & hoc infirmū est. In quo igitur est captio? quia non
 de vinculis differit, sed de eo, vtros sit æquus solue-
 re? legatos, ea quæ furripuerint, an præfectos vrbis
 & ædiles, decuplū ob peculatu? Nō enim de lege dif-
 ferit, sed iustū ipsū per se exquiri: vtros sit æquus
 multā numerare eos, ne qui sint ob inopiam furati;
 an qui delecti legati & homines locupletes, postea
 furripuerint? Quod verò in hac tractatione admittit
 exponam. Quia metuebat inhumanitatem iusto ad-
 haerentem (acerbi enim est, pronūcia: e iniuriis pœ-
 nas luendas esse) non à sua persona caput illud pro-
 fert, sed Solonem sursum & deorsum inculcat. Eum
 enim qui autoritate suapte legem eam tulisset, qui-
 us crudelem existimasset. Quapropter à qualita e
 Solonis hunc locum tractat. Auctoritate præditus e-
 nim est Solon, & illustrior. Est autem ἀγορευόμενος, in-
 spector rerum vernalium in foro, ἀδικούμενος, qui in eo
 occupatur, vt vrbis munda sit, qui apud nos πατήρ ap-
 pellatur.
 Aut iudex municipalis.) Fiebant enim è singulis
 municipiis, vt è Paxantiis & aliis, iudices. Deuisses
 igitur, inquit, antea, siquidem studium humanitatis
 habebas, & de his ferre legem. Hec autem omnia di-
 cit ad euertendum aduersarij præiudicium, & iustum:
 vt ostendat eum nō ex humanitate tulisse legem, sed
 propter legatos. Aliter. Non simpliciter hoc dicit,
 sed significare vult, nonum senatus conuētum, vt o-
 stendat per hoc eos debere dupla.
 Atqui Solon.) Alia sublatio humanitatis. Ecce e-
 nim Solon qui est eo humanior, punit iniurios: iste
 verò dimittit, vt demonstrabimus. Est autem locus
 hic comparationis à minore, cum is qui antecedit,
 sit à maiore. Proprius autem est vterque locus. Quia
 enim de legis peculatoribus verba facit: necessariò
 etiam propriis exemplis est vsus hic enim vides, fur-
 ta minora grauissimis pœnis sanxisse Solonem.
 Et non satis ei fuit de futuris.) Tertius hic locus
 est ex contrario.
 Si quis autem noctu.) μεθ' ἡμέραν dicit, pro inter-
 diu. Noctu autem maiorem esse pœnam ostendit,
 quia nocturnum erimen est grauius. Interdiu enim
 adiutores licet accersere, noctu non item.

Quorum sunt abductiones. Id est, quos licet abducere in carcerem, ut significet illam de quinquaginta drachmis legē. Qui enim infra quinquaginta drachmas furabantur, lenius puniebantur.

E Lyceo. Tria fuerunt hęc gymnasia apud Athenienses, Lyceum, Cynosarges, Academia. fuerunt & templa ibidem: ad Lyceum, Lupicidæ Apollinis: ad Cynosarges, Herculis ad Academiam, ipsius Academi herois, à quo etiam locus nomen accepit. Sic autem vocata sunt tali de causa. Academia, ab heroe quodam Academio, ædificatore loci illius ubi docebat Plato, sed tenor Academiae in recto casu est in antepenultima, ἀκαδημία quoniam & rectus Academi ἀκαδημία, à quo nominata est, acutum habet in ante penultima. Cynosarges ex eo, quod cum aliquādo sacra fierent Herculi, canis albus coxas rapuit, & in eo loco deposuit, in quo est gymnasium. Rectus κυνοσαργες & ipse antepenultimam acuit. Nam cōpositio in tergum reiecit accentum. Lyceum, Lupicidæ Apollinis, siue quia pastoralis is deus habetur: ex eo quod Admeto seruiuit, & ei necesse fuit, ut pastor, occidere lupos, hostes gregum: seu quod, cum aliquando lupi urbem Atheniensium inuasissent, & multos Athenienses occiderent: respondit deus ille, ut in eo loco maximè sacrificarent: post ex nidore perierunt lupi. Ex eo Athenienses grati Apollini, illic eius ædem extruxerunt, Lupicidæ Apollinis cognomento.

Atqui ego putabam. Tertius hic locus ex contrario. Vides enim eum de modo disputare, quo pacto eum oportuisset ferre legem.

Atqui o Timocrates. Locus à pari. hic enim de paritate & pœna pro cuiusque merito, verba facit.

Non enim profectò dicit. Obiectionis refutatio. Dixi enim saepe, non ita vehementer esse puniendū, sed clementius. Soluit autem eam. Ceterum nō profus illud ipsum dicit: sed ut ipse vult, ita introducit.

Nota in iis qui deserūt ordines, negare veteres leges composita voce dici, quod alioqui Demosthenes sic dicturus fuisset.

Interest autem. Excellit. grauius enim esse ostendit. Quidam pro differre exponunt. Atqui nec fuit nec sacrilegum commiserunt, sed definitiuè hoc facit. Ipse enim sacrilegium hoc vocat, non dare pecuniam sacram. Illud enim à principio, hoc à fine fit. Qui igitur è templo surripit, à fine: qui verò profus non soluit, à principio facit sacrilegium.

Nō casu. Dixit aliquis: Nō igitur est reprehendendus Androtiō cū suis, siquidem ipsi in causa nō sūt sed dea. Respondemus: *primūm Homerum, deinde Platonem hoc nos docuisse: Deos, si quæ videant improbum, iniicere ei talem aliquam cupiditatē, ut per eam det pœnas eorū quæ clam admisit. Quemadmodū Pádaro periuro illi persuasit Minerva, ut fœdus violaret, vnde etiam in lingua est vulneratus.

Quasi alas sic enim pingitur Victoria. Quidam exponunt, Victricis Mineruæ simulacrum in arce esse. Eius alas, quæ essent aureæ, instituisse quosdā improbos auferre, & ipsos suis manibus perisse. Dissentientes enim inter se, quis plus è sacrilegio caperet: iniecto eis illo furore à Minerua, semet ipsos prodidisse. Alij dicunt, quemque maleficorum contēdisse, ut plus acciperet: atque alios dixisse, sibi plus esse dandū, quod alios gestassent ad templi aditum: alios, se ingressos, maiore in periculo versatos esse. Magis enim fuisse metuendum, ne ipsi intus caperentur, quàm illi qui mansissent foris.

ἐλεῖν αὐτοῖς προσήκειν τὸ πλέον λαβεῖν, ὅτι αὐτοὶ τοῖς ἑτέροις ἐβάσαντο πρὸς τὸ εἰσελθεῖν ἐν τῷ ἱερῷ οἱ ἤλεγον, ἀλλ' ἡμεῖς εἰσελθόντες, πλείονι κινδύνῳ ὄξητα ζώμεθα. ἡμεῖς γὰρ θεὸς ἦν εἶδον ὄψας ἀλώμεθα, εἴπερ ὁ μὲς τὰς ἐξω-

ων αἱ ἀπαγωγαὶ εἰσιν. αὐτὴ τὴ κατ' ἑὸν αἱ ἀπαγωγαὶ εἰσιν. ἵνα δηλώσῃ τὸ ἴσθ' ἧν πενήκοντα δραχμῶν. εἰ γὰρ κλέπτοντες ἤτιονα ἧν πενήκοντα δραχμῶν, ἤτιονα ἔπαγον. ἐκ λυκείου. ἔρια ταῦτα γυμνάσια ὡς τὰ τοῖς ἀθηναίοις. ἢ γὰρ ἱερά, ὅτι μὲν τὰ λυκεία, λυκοκτόνου δόλλωνος ὅτι ἦν κυνοσαργες, τὴ ἱερὰ κλέεις ὅτι ἦν ἀκαδημία, αὐτὴ δ' ἀκαδημία τὴ ἱερός. ὅς οὐκ ἔστι ὁ τόπος ἐκλήθη. ἐκλήθησαν ἢ ἔτασ, ὅς τοιαύτην αἴτιαν ἢ μὲν ἀκαδημία, δὲ ἱερός τινος ἀκαδημίου, κτιστῆρος τὸ τόπον. ἐνθα δὲ ἔβλεψεν ὁ πλάτων, ὅ ἴστος τὸ δόξιας, τὴς ἀκαδημίας, ὡς παροξυμῆται. ἐπειδὴ καὶ ἡ δόξια τὴ ἀκαδημίου ὅς οὐκ ἐκλήθη ὡς παροξυμῆται. τὸ ἡ κυνοσαργες, ἐκ τὸ πετὲ θυόνας τὰ ἱερὰ κλέεις, κυνοσαργες ἀπαγωγὰ τὰ μὲν ἱερίου, καὶ δὲ ποδὲς αὐτὰ εἰς τὸ τόπον ἔτον. ἐνθα ἔστι τὸ γυμνάσιον. ἢ ἡ δόξια τὸ κυνοσαργες, καὶ αὐτὴ ὡς παροξυμῆται. ἢ συμῆσις γὰρ πάλιν αἰετῆρι φετὸν. τὸ ἡ λυκείον, λυκοκτόνου δόλλωνος. ἢ ὅτι νόμος ὁ θεὸς νομίζεται, ἐκ τὸ θετεύσασιν ἀδμήτω, καὶ ἀνὰ γῆν ἢ ἀνελθῆν, ὡς νόμον, τοῖς λυκοῖς, τοῖς ἐχθροῖς ὄψας τὸ πίνυται, ἢ ὅτι λυκῶν ποτὲ ἐπελθόντων τῇ πόλει, τῇ τῶν ἀθηναίων, καὶ πολλοῖς τῶν ἀθλιωμένων ἀναρῶντων, ἔχρησεν ὁ θεός, δύνει μάλιστα ἐν τῷ τόπῳ καὶ λοιπὸν ἐκ τῶν ὁσῶν ἀπώλλυτο οἱ λυκοῖ. καὶ ἐκ τούτου χάριν ὁμοῦς ζοῦντες οἱ ἀθλιωμένοι τῶν δόλλωνι, ἱεραὶ ἐκείσιν αὐτὰ κατιστήσαντο, καλέσαντες αὐτὸ, λυκοκτίνε δόλλωνος. καὶ τοῖς ἔργῳ φῶλυ. ἔστις ὅς τὸ τόπος ἢ τὸ ἐναίσιον. ὅρας γὰρ ὅτι ὡς ἔσπε δὲ ἀλέγει, πᾶς ἐχθρῶν αἱ τὸ νεομοδετικῆται.

καὶ τοῖς ὡ πύκροατες. ἢ τὸς δὲ τὸ ἴσου. ἐν ταῦτα γὰρ ὡς ἰσότητες καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐχάστω τιμωρίας, πῆρ τὸ λόγον. οὐ γὰρ δὴ ἔρει γε. ἀνὴρ πῆρ τῶν λυκοῖς. ἔλεος γὰρ πολλὰς ὅτι οὐκ ἔτα δὲ κολάζειν σφοδρῶς, ἀλλ' ἡπίως τερον. λυκοῖς ἢ αὐτῶν, οὐ πάντως ἢ αὐτῶν τὸ ἔρασειν, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἐβλεπῶν, οὐτως εἰσάγει, σημαίωσιν δὲ ἐν τῶν τοῖς

λιποῦσι τὰς τάξεις, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι λειποτακτῆς συμῆσις οὐ λέγεται. ἢ γὰρ αὐτῶν, ἔλεος οὐτως. ἀφῆρει ἢ τὸ ἀφῆρει, ἴσθ' ἐβλέπει. δεινότερον γὰρ δὲ φαίνεται. τῆς καὶ ὅτι τῆς ἀφῆρει, τὸ δὲ ἀλέγει. καὶ τοῖς γοῦτα ἐκλεψαν, ὅτε ἱεροσὺλησαν. ἀλλ' ὅρισις τὸ ποιεῖ. αὐτὸς γὰρ τὸ φάσει ἱεροσὺλια τὸ μὴ δοῦναι τὰ ζῆματα τὸ θεοῦ. τὸ μὲν γὰρ δὲ τῆς ἀρχῆς, τὸ ἢ, δὲ τὸ τέλος γίνε. ὁ μὲν οὐκ ἐκ τῆς ἱεροῦ, δὲ τὸ τέλος ποιεῖ. ὁ ἢ μὴ ἀφῆεις ὄλων, δὲ ἀρχῆς. οὐκ ἐπὶ ταυτομάτε. εἴποι αὐτῆς, ἔκιν ἀξίον ἐκλήματος οἱ ὡς τὸ ἀδρόλινα, εἴγε οὐκ οὗτοι αἱποῖ, ἀλλ' ἡ θεός. λέγει μὲν ὅτι τῆς, ὡς τῶν ἡμῶν ἄμπος γερῶνικεν, εἴτα πλάτων, διδάσκοντες ἡμεῖς, εἴπειδὴν ὁ ἔωσιν οἱ θεοὶ τινὰ πονηρῶν, ἐμβάλλουσιν αὐτῶν τοιαύτην πᾶ ὅτι θυμῶν πρὸς τὸ δὲ αὐτῆς δοῦναι τὴν τιμωρίαν, ἴσθ' ὡν ποῶν ἐλάνθανεν. ὡς ἐρ τὸ πάνδαρον ὅτι πορον ὄντα, ἀνέπεισεν ἡ ἀθλιῶν ὡς ἀπονδῆσαι. ὅθεν καὶ κατὰ τὸ ἱερό τῆς τῆς ἀφῆρει ἢ λέγει, οἱ νεῖ τὰ πῆρα. οὐτω γὰρ ζῆαφεται ἡ νίκη. πῆρ ἢ ὅξηρου ἢ νίκης ἀθλιῶν εἴδ' ἀγαλμα ἐκ τῆς ἀποπέλει ταύτης ἢ τὰς πῆρνας, ζῆσῶς οὐσας, ἐπεχρήσασιν τινες κακοῦργοι ἀφῆει. καὶ ἀπώλοντο αὐτοὶ ὡς αὐτῶν οἱ κακοῦργοι. εἰσάζοντες γὰρ κατ' αὐτοῖς, τῆς πλέον λαβοῖ ἐκ τῆς κλοπῆς, ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς τῆς ἀθλιῶν, ἢ λέξαν αὐτοῖς. ἀλλοὶ δὲ φασιν, ἔκαστος τὸ κακοῦργων ἐφείσθῃ τὸ πλέον λαβεῖν καὶ οἱ μὲν αὐτῶν, ἐλεῖν αὐτοῖς προσήκειν τὸ πλέον λαβεῖν, ὅτι αὐτοὶ τοῖς ἑτέροις ἐβάσαντο πρὸς τὸ εἰσελθεῖν ἐν τῷ ἱερῷ οἱ ἤλεγον, ἀλλ' ἡμεῖς εἰσελθόντες, πλείονι κινδύνῳ ὄξητα ζώμεθα. ἡμεῖς γὰρ θεὸς ἦν εἶδον ὄψας ἀλώμεθα, εἴπερ ὁ μὲς τὰς ἐξω-

βούλο-

ἔβλομα δὲ ὑμῖν.) ὡς ἐν παρομοίᾳ ἐπεσημῆνατο* αὐτὸ
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ αὐτὸ. αὐξήσεις ἢ ὁμοίως ἐκ τῆς αὐτῆς παρο-
 ποιήσεται ἢ παρομοιωθήσεται, ἵνα μὴ δόξη ἐσκευάσθαι αὐτὰ
 λέγειν. ὡς ἀλλοτριῶν ἢ ἑτερογενῶν γραφῶν. ὁ ὡς ἀλλοτριῶν
 μοι, ὅπως αὐτὸ δόξη δὲ τὸ μέγεθος λέγειν, καὶ μὴ ὡς ἀλλο-
 τριῶν πάλιν τοῦ ὡς ἀλλοτριῶν. καὶ τοι εἰ μὲν ἐλάττω.) ἀ-
 ππῆσον ὡς ἐν ὑποθεσει. ἀλλ' ἢ τὸν ἀδικούσιν. οὐκ ἐν καὶ
 μαίνεσθαι ὁμοιολογήσει. ἀξίον τοίνυν.) ἐστὶ καὶ εἴδω ὁ τόπος
 ὁμοίως κατ' ἀνθρώπων, ἀναιμνήσκων, ἃν ἐπέλμα τὰς
 εἰσπραξίσεις ποιούμενος. εἰ μὴ ἢ διχόθεν.) ἐκ δύο τε-
 χνῶν, ἢ ἐκ δύο δικαστηρίων. πυνέβαινε γὰρ δύο γίνεσθαι ἐν
 τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. ἵνα οὐ μὴ ἢ ὡς ἔργασια, καὶ οὐκ ἐν τῷ
 το. δύο τέχναις μετένα πάλιν καλύει, δὲ τὸ μηδεμίαν
 καταρτοῦν ἐν τῷ τῶν γνώμων μερίζουσα. ἐκκλησιάζει
 ἢ αὐτὴ τὴν εἰσπράξιν αἰς ἐκ τῆς πεινήτων ἀπμορῶν ἡγεμόνων,
 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λαβεῖν ἐκ τῶν ἀπμορῶν ἡγεμόνων, ὡς ἐκκλη-
 σιάζων. ὅπως δὲ οὐ τοι.) ἀντὶ τῆς ἐκ τῶν ἀπμορῶν ἡγεμόνων
 κατὰ τὸν. ὅρα ἢ πῶς ἐν ταῦτα δηλοῖ, ὅτι ἰδιώτης ἐστὶν ὁ
 Διόδωρος, διότι τῆς ῥητορίας ἐν ταῦτα κατὰ τῶν ἐκ τῶν ἀπμορῶν
 ὁ δημοσίων τὰ τὰ ἐλεγε. τὸ ἢ ἄλλα νῆ Δία, κατ' ἐξ-
 ησιν. ἐστὶ ἢ ἀδικοποροῦ ἐκ τῆς ἀρεπείας. ἐστὶ εἰ πάνυ πολ-
 λὰ ἔργα καὶ κλοπῆς λέγειν.) τῶν καὶ ὡς ἀλλοτριῶν ἡγεμόνων
 κέρη.) ὅπως γὰρ εἰπεῖν οὐδὲν ἔργον, εἰ μόνον αἰ. ἰ. τ. ε. ε. ε.
 πολλὰς πενταετηρίδας.) οὐκ ἀπλῶς τὸ εἰπεῖν ἀλλ' ἐ-
 παιδῆ καὶ πῶς ἐπὶ ἢ ἡγε τὰ παναθηναια. τότε ἢ ὅτι
 ἀρεῖσθαι τὴν δεσμῶν τῶν δεσμῶν δὲ τὴν πανήγυριν
 ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ καὶ ἀδικοποροῦ. διότι ἢ εἰπεῖν πεντα-
 ετηρίδα, εἰπεῖν πεντητηρίδα, ὅτι τὸ ἐπαχθίσεσθαι φέρον τὸν
 λόγον. τὰ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἢ ἡγε τὰ ἐν τῇ νεότητι. ἵνα πάλ-
 λιν σὺν ἢ, ἡγε τὸν εἰς κηαίδειαν. εἰς δευτερίαν αὐτομο-
 λήσας.) εἰπεῖν ἀρχαίως εἰληθῆαι ὑπὸ τῆς ἐκ
 κηαίδειας. εἰ γὰρ αὐτόμολος, οὐκ αὐτὸς ἐκ τῆς ἐκ τῶν ἀπμορῶν
 οἰς. τὸ ἢ ἐκ τῆς συμβαλῆς, εἰς παρομοίωσιν ἐκ τῆς ἀρμοσῆς
 ἢ νῦν, ὁ τῆς φεραῖς τῆς ἐκ δευτερίας ἡγεμόνων. δευτερία
 ἢ ἡγε τὸν ἀπμορῶν ὅπως ἐτέλεσαν οἱ λακεδαιμόνιοι κατὰ
 τὴν πόλει. πολλοὶ ἐν ἢ τῶν ἀπμορῶν, ὅσοι ἦσαν τῆς ἐκ τῶν ἀπμορῶν
 ἡγεμόνων. γὰρ ἐκ τῆς αὐτῶν πάντων ἢ λέγουσι, καὶ γὰρ τὸ τέλος τῆς
 πελοποννησιακοῦ πολέμου γέγονε τὸ εἰς οὐδὲν αὐτὸς ἢ τῆς
 αὐτομολογησάντων ἐκεί. ἰστέον ἢ ὅτι ἐκ τῶν ἀπμορῶν εἰσιότε-
 ρον ποιῆσαι τὸν λόγον, τὸ εἰπεῖν. ὡς ὁμοιολογήτο γὰρ ὅτι καὶ τὰ
 τῆς πάλιν, καὶ τὰ τῆς ἡγεμόνων αὐτῶν ἢ πάλιν. ἀλλ' ἵ-
 να τὴν ἀρπαγῶν αὐτῆς δηλώσῃ, τὸ εἰπεῖν. εἰ λαβεῖν καὶ
 πάντων τούτων κοινὸν τὸ οὐκ ἐστίν. ἀρμοσῆ.) τῶν λακεδαι-
 κῶν ἀρμονῶν τῶν ὄντι ἐκείσε ὅτι οἱ ἐν τῇ δευτερίᾳ ἀρμοσῆ,
 σὺν ἡγεμόνων αὐτῶν σραπῶν λαμβάνειν, ὡς κη-
 πῶσι ὡς τῆς ἀθηναιῶν, τὰ ἐκ τῆς ἀθηναιῶν. αὐτοῖς κατὰ
 ἐλάττω μόνον τὸ δευτερίον, ὅτι τῆς πόλει τῆς λακεδαιμο-
 νίων. ἵνα δὲ τούτων καὶ πολλοὶ παρομοιωσῶσι, καὶ παρομο-
 μως δὲ καὶ σὺν τὰ τῆς ἀθηναιῶν. τὸ ἢ τούτων ἀκρι-
 βῶς, ἀντὶ τῆς ἐκ τῶν ἀθηναιῶν ἐκ τῶν ἀθηναιῶν. τὸν τῆς δὲ φεραῖς.) ὅτι
 τούτοις ἐκ τῶν ἀθηναιῶν ὅτι ἐκ τῆς ἐκ τῶν ἀθηναιῶν ὅτι ἐκ τῶν ἀθηναιῶν
 κῆς, δευτερίον τὴν ἐκ τῶν ἀθηναιῶν. ἀθηναιῶν δὲ, ὅ-
 νομα εἰσφοῖς περσικῶν. τὸ ἢ δευτερίον, ὄνομα νομίσματος
 ὡς τῶν περσῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι ἐδέν.) πάλιν ἐκ τῶν
 εἰπεῖν τῆς μὲν, ἐκ τῆς ἡγεμόνων τὸν δε, δὲ τὸ ὁμοιολογήμενον
 εἰ ὅπως ἐμελλεν ὅπως φέρον. ἐμελλεν γὰρ ἐπάγειν νομίζω δὲ
 ἐμῖν τὸ σὺν δευτερίον. τὸ ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδέν, παρομο-
 τὸ ὡς ἐστὶ παρομο τὸ πικρῶς ἀπαντῶν εἰς παρομοίωσιν.

A Volo autem vobis.) Tanquam per exordium signi-
 ficat, ipsum in id periculum se comecisse. Amplifica-
 tiones autem æquæ ex eodem loco petuntur. Sed fin-
 git se ex tempore dicere, ne meditatū esse videatur.
 Prætermittenti autem melior est scriptura: quod a
 me prætermisum est, ut videatur ob magnitudinē
 dicere, & non prætermittere tantam rem. At si mi-
 nora.) Obiectio* ut in causa. At minus delinquent.
 Igitur & insanire se fatebitur. Operæ precium igitur.)
 Est & hic locus similiter contra Androtionē, in me-
 moriam ea reuocans quæ in exactione tributorum
 fuit ausus. Si quis fuerit bifariam.) Ex duabus artib*,
 aut ex duobus iudiciis. Accidebat enim ut bina fie-
 rent eodē die. Ne igitur esset tanquam questus, pro-
 hibet hoc. Duas artes tractare rursus vetat, quod neu-
 tram bene exerceat animus, in duas partes veluti di-
 stractus. Cōcioni interest.) Ingreditur pauper aliquis
 ignominia notatus in concionem, ob accipiendam
 pecuniam, ut cōcionis particeps. Ut autem illi.) Hoc
 est, oratores, patroni Timocratis. Obserua ut hic si-
 gnificet, indoctum esse Diodorum. Quare hic orato-
 res perstringit. Neque enim Demosthenes hæc dix-
 isset. At hercule.) Per interrogationem, etque obie-
 ctio ab indecoro. Nō tametsi permulta possit de pe-
 culatu dicere.) Figura præteritionis est vs*. Vbi enim
 nihil habemus, obscure tantum significandū aliquid
 est. Multa iustra.) Non simpliciter hoc dicit, sed quia
 quinto quoque anno Panathenæa solebant celebra-
 ri. Tuus ve. id licebat vincis exire vinculis propter
 celebritatem ludorum, ut in Androtioniana cogno-
 uimus Cū autē dicēdū fuisset, iustrum, pluraliter extu-
 lit, ut atrociorē orationem redderet. Florētē etc.)
 In adolescentia, ut rursus eius molliēre derideat. Cū
 Deceleā profi g. (set.) Videtur captus esse ab iis qui
 Deceleam tenebant. Nam si transfuga fuisset: vira ei
 cōcessa nō esset ab Atheniensibus. Sed orator quod for-
 tuitō factum est, ad consilium refert. Harmolles, id
 est, prefectus.) Nunc eum significat, qui præfidio De-
 celico præfuit. Est autem Decelea oppidum Atticæ,
 quod Lacedæmonij ad oppugnandos Athenienses
 munierunt. Multi igitur transfugerunt, qui cum illis
 sentiebant. Ferunt autem istum omnino fuisse senē.
 Circa Peloponnesiaci enim belli finem hoc est fa-
 ctum. Vnus igitur is fuit illorum qui eō transfuge-
 runt. Sciendum autem est, eum ad orationem red-
 dendam vehementiorem hoc dixisse. * Inconfesso e-
 nim erat, vxores & liberos eorum fuisse olim. sed ut
 rapinam eius indicaret, hoc dixit. A verbo, Non est,
 cetera pendent omnia. ἀρμοσῆ.) Laconico principi,
 qui fuit illic, quia Decelici præfecti cōcedebant suis
 militibus, ut quæ Atheniensibus, furrupissent, eorum
 ipsi nouem partes tenerent: decimam duntaxat eis,
 quod est, reipub. Lacedæmoniorum, numerarent, ut
 hac ratione multos incitarent, ad Athenienses stre-
 nuè vrendos & spoliandos. Horum accuratè.) Eorū
 quæ ex præda vestrâ ceperat. Et sellam.) Huic infede-
 rat Xerxes in Augaleo monte Atticæ spectans pu-
 gnam naualem Salaminiam. ἀθηναιῶν.) Nomen ensis
 Perfici. Daricus.) Nomē nomismatis Perfici. Ego sa-
 nè nihil putō.) Cū rursus hic ἢ vsurpauit, nō subie-
 cit δὲ, quia in cōfesso erat id quod subiecturus erat.
 id autem erat huiusmodi: Arbitror & vobis idem vi-
 deri. Nam, ego quidem arbitror, nihil: ad superiora
 refertur, nempe ad illud, Proh diuūm fidem, quid ve-
 tat omnes esse improbos. Neque enim peregrinita-
 tis.) Si quem apud Athenienses cōstabat sibi vedicaf
 se ius ciuitatis, cum Atheniensis reuera non esset:

εἰ δὲ γὰρ οἱ τῆς ἐκείσε. εἰ μὴ ἢ ἡγε τῶν ἀθηναιῶν ὑποκρινόμενος εἰς πολίτης, μὴ ὡς ἀθηναιῶν καὶ τὸ ἀληθές

& eadem tamen quæ ciues faceret, ante iudicium in carcere habitabat: iudicio victus postea vendebatur E Piræo. Ad est, E popularium, eorum qui vrbe sub triginta tyrannis exularunt, & Phylem occuparunt, numero. Argyrium autem & Philephium, vt suos inimicos, in Pluto deridet Aristophanes. Callistratus autē orator fuit, cuius admirator extitit Demosthenes: de que eo rogatus, vter esset melior orator, ipse an Callistratus? Ego, inquit, in scribendo: Callistratus in dicendo. Multum enim in declamando valuit Callistratus: quem cum declamantē vidisset Demosthenes, eloquētix cupiditate, vt in vita eius diximus, est inflammatus. Et quæstiores.) Sciendum, pecuniā tum que aliis diuis sacra erat, tū que Mineruæ, repositam fuisse in cōclauū quodā post arcē, quod vocaretur *σπίστρομ* quasi posteriorem domū dicas. & quosdā fuisse quæstiores cōstitutos ad eā pecuniā custodiendā. Quodā autē tēpore, cū magna pecunia illuc relata esset, visum est quæstoribus, clā Repub. eā mutare argentariis, vt ipsi quæstum inde facerent. Vt verò id fecerunt, accidit postea vt argentarię mensæ euenirentur. Visum igitur eis est, incēdere opisthodomū, vt pecunia igne, non ab ipsis, consumpta videretur.

Et qui in frumento.) Exponunt hoc de mercatoribus quibusdam Atheniēf. qui cōuicti sint, vexisse frumentū in aliū portū, cōtra legē Atheniēfū. Lege autē pœna fancita erat nauticario Atheniēfi aliō quōpiam quā Athenas vehēt frumētū, quod tenue solū, erat agri Attici. Sed recordamini vos Eudēmū.) Cōiungit locum contra legislatorem, per exemplū. & est vehemētior oratio post iustū. Cogitate quidnā.) Sententia fictione proponitur. Vult enim ob ea quæ iam facta sunt, pœnam ab eo exigere.

Contrā estimante.) Iam cognouimus in ratione vindictæ multam irrogasse accusatorem. Deinde reo fuisse liberum, contrā a estimare litem: se hoc esse meritum. Postea penes iudicem erat, eam estimationem vel admittere, vel repudiare.

Vt autē & de illa dicam lege.) Vt que superuacanea sit, & obiter citata. Destruit enim, & ponit promissionis specie. Nam firma capita si in lege esset posita magnam ei pugnam concitassent. Hic multas reperit refutationes ab exemplis, ad iustum pertinentibus. * Neque enim dabatur dicendi locus, cum lex extaret, quæ diceret: Neminem Atheniensium vinciam, tot duces & oratores fuisse victos.

Imparati.) Non habentes, cum victi tenerentur, aduocatum. Est autem à scripti sententia. Hoc producit Timocrates, quasi lex vetus ei quam ipse scripsit, consentiat. Demosthenes autem soluit, cum dicat à Timocrate quidem perhiberi legem: cum non sit lex, sed senatorum iusiurandum. Lex enim, inquit præcepta continet vniuersalia, veluti. Hoc faciendum est, hoc non est faciendum. Sed, Neminem Atheniensium vinciam: non est simile voci legis, sed est hominis ea loquentis. Quæsiuerunt quidam, cur hanc objectionem in legitimo capite nō posuerit, cum illic collocari debeat? Respondemus, si esset illic posita, fuisse ponendam à Timocrate. Firma enim erat obiectio. Hic autem post confirmationem & demonstrationes, quibus ostensum est, noxiam esse legem Timocratis, facta est imbecillior, in peroratione collocata. Et sic nec eam fugere visus est, vt inexplicabilem & irrefutabilem: & rursus per conclusionem, eam infirmam esse ostendit.

Idem tributum pendentes.) Tribus sponforibus pares facultates habentibus, qui pro illo spondent:

ἐπιδείκνυσιν. τὸ αὐτὸ τέλος πελοποιίας.) ἤδη τῶν ἐγγυητῶν ἐχρήσθησαν τὸ ἴστω οὐσίαν. * ἐκείνω ὡσπερ ἐγγυῶνται.

καὶ τὰ αὐτὰ ποιῶν τοῖς πολίταις, πρὸς μὲν κρίσεως, ἀκεί τὸ δεισμωτήριον. ἀλλοίς ἢ ἐν τῇ κρίσει, ὅσπερ ἐπωλείτο.

ἤδη δὲ πειραιῶς. (ὅ ἐστι τῶν δημοτικῶν, τῶν φυγῶν τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν ξυμφορῶν καὶ καταλαβόντων φυλίω. * τὸ δὲ ἀργύριον καὶ φιλέφιον ὁ ἀριστοφάνης, ὡς ἐχθροὶ αὐτὸ σκώπτει ἐν τῷ πλέτω. καλλιστράτος δὲ ἐστὶ ρήτωρ, οὗ ζήλωντις ἐχρήσατο δημοσθένης, πρὸς οὗ ἐστὶ ἐρωτηθεὶς ὁ δημοσθένης, τίς ἀμείνων ρήτωρ, σὺ ἢ καλλιστράτος; ἐγὼ μὲν γε αὐτὸν φέρομαι, καλλιστράτος ἢ ἀκούου μῦθος. καὶ γὰρ ἐπιδεικτικὸς σφόδρα ὁ καλλιστράτος, ὅθεν ἐ ἀκούσας αὐτὸ ἐπιδεικτικῶς ὁ δημοσθένης, εἰς ἐπιθυμίαν ἤλθε λόγων, ὡς εἰρήκαμην ἐν τῷ βίω αὐτῷ. καὶ οἱ (ἀμικί.) ἰσάν ὅτι χημάται καὶ τῶν ἀλλων ἰερά θεῶν, καὶ τῆς ἀθλιωτῆς, ἐκείτω ἐν τῆν οἰκίαν ἐπίσω τῆς ἀκροπόλεως τῶν ἀθλιωτῶν, τὴν καλοῦσιν οὐκ ὀδοῦσιν. καὶ ἡσάν τινες τεταγμένοι ταμίαι ἐπὶ τῇ φυλακῇ τοῦτον. ποτὲ οὐκ πολλῶν χημάτων ἀνερχθέντων ἐκείσε, ἐδόξε τοῖς ταμίαις, ὡς λαθρα τῆς πόλεως δανεῖσθαι ταῦτα τοῖς ξυμφορῶν. ἢ αὐτοὶ κερδαίνωσιν ἐν τούτων. ὡς δὲ τὸ ἐποίησαν, ἐτύχεν ὅσπερ ἀναξαρτήτων τῶν ξυμφορῶν. ἐδόξε οὐκ αὐτοῖς ἐμφορῆσαι τὸν ὀπισθοδρομῶν ἵνα δόξῃ τὰ χημάτα ὑπὸ τῷ μυσθῶ ἀναλωθῆναι καὶ μὴ ὑπὸ αὐτῶν. καὶ οἱ πρὸς τὸν σίτον. ὁ δὲ ξυμφορῶν τῶν ἐμπόρων πῶν ἀθλιωτῶν, ὅτι ἤλωσαν σιτηροῦ τῆς εἰς ἄλλοι λιμῆρα ὡς τῶν ἀθλιωτῶν νόμον. νόμος ἦν ὡς ἀθλιωτῶν, τιμωρεῖσθαι τὸ ἀθλιωτῶν ναυκληροσιτηροῦ (ἀλλὰ γὰρ ἐπειδὴ λεπίργος καὶ ἡ ἀπὸ τῆν.

ἀλλ' ἀναμνήσθητε ὅτι οὐδὲ δημοσ.) συμάπτεται καὶ τῷ νομοθέτου τόπον ἐκ τῶν ἀθλιωτῶν καὶ ἐστὶν ἐπιφορετικῶν ἐς ὁ λόγος καὶ τὸ δίκασμον κερδαλμοσ. τὸ δ' ἐπιθυμῶν, τί ποτ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἠένοια. βούλεται γὰρ ἐν τῶν ἠένοια γεροντόπων, δίκας αὐτῶν εἰσαρξάσθαι. ἀντιμωμῶν.) ἠένοια ἐγγυητῶν ὅτι ἐν τῶν λόγων τῶν τιμωρίας, πρὸς στήμα ὁ

δίκασμον. εἰς τῶν δὲ τῶν φούροντι ἀντιμωμῶν αὐτῶν, ὅτι τῶν δὲ εἰμι ἀξίος. λοιπὸν ὡς τῶν δικαστῶν καὶ ἡ κρίσις τῶν ἀναρχιδάων ἢ οὐ. ἵνα δὲ καὶ πρὸς ἐκείνου εἴπω τῶν νόμου.) ὡς παρέρρου πινός οἶτος καὶ ἐκ παρέρρου. καὶ θαιρεῖ γὰρ καὶ πειθοσι καὶ τῶν ἐπιπυργαλίας χημάτων. τὰ γουὶ ἰσχυρῆ εἰ ἐπέθετο ἐν τῶν νόμῳ κερδαλμοσ, πολλὰ αὐτῶν τῶν μάχων ἐπὶ τῶν ἐκ ταῦτα ἢ πολλὰς οὐρε τῶν λύσεις δὲ τῶν ἐν τῶν δικαστῶν ὡς ἀθλιωτῶν. οὐ γὰρ ἐνεχάρε, τοῖσιν κειμένῶν νόμοσ, τῶν λέγοντι, οὐ δῆστω τῶν ἀθλιωτῶν ἐδένα, τοσούτοις ἀθλιωτῶν καὶ στρατηγῶν καὶ ρήτορας. τὸ ἢ ἀθλιωτῶν οὐκ, μὴ ἔχοντες ἐν τῶν κατέχευε σιωπῆσθαι. ἐστὶ γὰρ δὲ τῶν ρητῶν δεινοίας. τὰ πρὸ πρὸ ἀγῶ τῶν τιμωρίας ὡς νόμον παλαιόν συμφωνοῦντα ὅ αὐτὸς ἐχράσθη. ὁ δὲ δημοσθένης λύσ, λέγων, ὅπο μὲν τιμωρίας λέγει αὐτὸν ἐπὶ νόμου. οὐκ ἐστὶ δὲ νόμος, ἀλλ' ὄρκος τῶν θεῶν τῶν. ὁ γὰρ νόμος φησὶ, ὡς ἀθλιωτῶν ἔχει καὶ δοικῶ οἶον, τὸ δὲ μὲν ποιεῖν τὸ δὲ μὴ ποιεῖν, τὸ δὲ οὐ δῆστω ἀθλιωτῶν οὐδένα, οὐκ ἐστὶ ὡσπερ φωνῆ νόμου, ἀλλ' ἀνθρώπου τινός ταῦτα λέγοντι. ἐπὶ τῶν τῶν δὲ τινες δὲ πῶν ἀγῶν ἐκ ἐταξε ταῦτῶν τῶν ἀντίθεσιν ἐν τῶν ἀθλιωτῶν κερδαλμοσ. οὐκ ἐστὶ γὰρ ὅσπερ τῶν ἀθλιωτῶν λέγοντι, λέγοντι ὅτι ἐκεί εἰ ἐπέθε, ὑπὸ τῶν τιμωρίας αὐτῶν ἐτίθετο. ἰσχυρῆ γὰρ καὶ ἀντίθεσις. ἐκ ταῦτα ἢ μὴ τῶν ἀγῶν καὶ μὴ τῶν ἀθλιωτῶν τῶν δεινοίας βλαβεροῖν τῶν νόμον τῶν τιμωρίας, σαφῶς ἐστὶ ἐγένετο ἐν τῶν ἐπιπυργαλίας ταῦτῶν. καὶ οὐτως οὐτε ἐδόκει αὐτῶν φούργη ὡς ἀπορον καὶ δυσλῶτον. καὶ πάλιν δὲ τῶν ἐπιπυργαλίας, οὐτε γὰρ αὐτῶν

ἴν' ἴσται. Ταῖς ἰκανοὶ οἱ ἔεις ἐγγυήσασθαι αὐτόν. ἔστι γὰρ ὧ
ἀδελφοὶ ἀθλιωταῖοι. καὶ ἐνστασιν καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἐνταῦθα
λύει. ἴσται γὰρ ὅτι περὶ τὴν ἐξέτιλιν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, δευ-
τέρωθεν ἢ τὴν ἐνστασιν, δὴ τὸ ἀναίδεος μᾶλλον. αἱ ψήφοι
ἢ ποτὲ μὲν τετραμύρια καὶ ἄρῃσι ποτὲ ἢ μέλαινα καὶ λευ-
καῖα μὲν τετραμύρια ἢ μέλαινα, ἦσαν κατὰ ψήφισμα
ναί. φασὶ δὲ τινες τὸ ἄξιον μὲν ὄντων, ὅτι ἀπὸ χειρῶν ὄστων
αὐτὰ ἐγίνοντο. αἱ ἢ λευκαῖα ἄρῃσι ἦσαν αἱ σώζουσαι.

οὐτὲ γὰρ ὧ ἀδελφοὶ, τιμῶν. ἢ ἐνδείξις μὲν δὲ ἴκη ὅτι καὶ τὸ
ἀτίμων ἢ ἢ ἀπαγωγῆ, ὅτι τῶν κληπτῶν.

ἔπειτα δὲ, ὧ ἀδελφοὶ, τὸ τὸ γέμισμα. ἐνταῦθα ὅστις
ἢ ἐνστασις, αὐτὸ μὲν γὰρ καὶ ἐαυτὸ, ὡς ἀνεὶ ἐλεῖν, ὅτι αὐτὸ
τὸ φωνῆς ἐξέειπε σοφιστάδα ὅτι οὐκ ἐστὶ νόμος. ἔρκος ἢ λια-
σῶν. ἴσται γὰρ ὅτι τὸ ὄρκον τὸν τῶν ἢ λιασῶν ἐν τοῖς ἐπιλο-
γοῖς τε δεῖκεν ὡς ἐπιλογικὸν μᾶλλον ὄντα, ἢ οὐκ ὅτι οὐκ ἔστι ὁ
ποδῆσεως αὐτὸ μέγας ὄντα ἢ τῶν ἀγῶνων. καὶ τὰ ψήφισ-
ματα. ψήφισμα ἐνταῦθα λέγει τὰ παλαιὰ, τὰ νομι-
θέντα ἢ καλὰ. χρεῶν ὑποκοπῆς. οὐδὲ νομοθετήσῃ

καὶ τῶν ἰδιωτικῶν χρημάτων, ὡς μὴ ὑπολαμβάνειν τοῖς
ἰδιώταις τὰ χρεῖα ἀπερ' ἐδάνεισαν. τὸ γὰρ τυραννίδος ἐ-
στὶν ἰσομνήμων. ἢ ἐλέετο ὁ πεμπόμορος σύνεδρος εἰς τοῖς
ἀμφοτεροῦσιν ὑπὸ τῆς πόλεως. ἀναστατῶν, μερισμῶν. τὸ
γὰρ εἰώθε γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀτακτούσαις δημοκρατί-
αις. οἱ γὰρ πένητες πολλὰ καὶ ἐαυτοῖς γνώμοι, σασι-
ζοῦσι πρὸς τοὺς πλούσιους, λέγοντες, ὡς οὐ δίκαιον ὅτι τοῖς
μὲν ἔχουσιν πλὴν πολλὰ, αὐτοῖς δὲ μὴ. ἀλλὰ δίκαιον ἔστι καὶ
αὐτοῖς ὅτι οὐκ ἐστὶν ἰσότης τῶν πλὴν καὶ οἰκίας.

οὐ γὰρ τοῖς μὲν οἰκίας. ἢ δὲ τοῖς μὲν ὄντας φησὶν ἐν τῇ πόλει
καὶ μὴ ἢ ἰσότητος, ὡς ἀνομιῶν ἐκ τῆς πόλεως ἐμβαλῶν.

οὐτ' ἄλλον οὐδένα. ἢ δὲ ὑμῶν γὰρ τις μὴ ἀμφοτεροῦσιν
μὲν αὐτὸς, ἄλλον ἢ ὅσων ἀδικουμένων ἀπορῶν. ὅτι ὅστις
ἀληθέστερον ἀδικεῖν ὡς φησὶν ὁ Θουκυδίδης. ὡς ἀρ-
χὴν ὑπερβύσιον ὄντα. νόμος μὲν δὲ τὸ αὐτὸν μὴ ἀρῆναι ἐν
τῷ αὐτῷ ἐν αὐτῷ, μὴ δόντα ὀφειλῆς τὸ πρὸς ἀρχῆς.
καὶ μὴ δὲ ἀρχὴν τὸ αὐτὸν ἀρῆναι τὸ αὐτὸν, δὴ τοιαυτὴν αἰ-
τίαν ἢ αἰ μὴ οἱ βαλόντες κατηγορεῖν αὐτῶν, ὡς ὁδοῦ καὶ τῶν
αὐτῶν ἀρῆναι τὸ αὐτὸν ἀρχὴν, ἀναίμακτον ὅτι οὐκ ἔστι πάλιν
πολλὰ καὶ ὄντες τὸ αὐτῶν ἀρχῆς ὑπέρταται, οἱ δὲ ὑμῶν
αὐτῶν κατηγορεῖν δὴ τὸ σμειδέναι οἷς ὑπερβύσιον.

καὶ ἀμφοτεροῦσιν. καὶ ἀμφοτεροῦσιν. καὶ ἀμφοτεροῦσιν τὸ κλη-
ροῦν αὐτὸν ἢ τὸ ψήφον ἐκ τῶν λαμβάνειν αὐτοῖς ὅτι τὸ ἀρ-
χῆν. ἦσαν ἢ αὐτὸ ποτὲ μὲν τετραμύρια ἢ ἄρῃσι ποτὲ
ἢ μέλαινα καὶ λευκαῖα, καὶ ὡς εἶπομεν. καὶ κήρυκος καὶ
πρωτοβίας. αἱ πᾶσι τῶν οὐκ ὄντων. ὄντων ἢ πρὸς
ταῖς ἄλλαις ἀρχαῖς ταῖς μεγάλας. ἴσται γὰρ ὅτι ἄλλος μὲν ὁ
κλήρυξ τῶν δημοῦ, καὶ ἄλλος ὁ τῶν πολέμων, ὁ πρὸς τοῖς
πρωτοβίων, πρὸς τὸ αὐτοῖς ἀποσταθῆναι εἰρῶν πρὸς τοῖς
πολεμίοις, βασιλέων καὶ σύμβολον τὸ κηρύκιον.

οὐτ' ἄλλος ἐμοί. ἐστὶ γὰρ πολλὰ καὶ μὲν αὐτὸν μὴ λαμ-
βάνειν τινα, δόντα τὸν ὄρκον. ὑποβάλλειν ἢ ἢ ἀδρα ἢ γυ-
ναῖκα λαμβάνειν ὑπὸ αὐτῶν, ἢ δὲ ἄλλης τέχνης ἢ μαχα-
νῆς. ἀλλ' οὐδὲ ἀπέριστα δεῖ. ἐνέμενε τῆς ἔσοπι τῆς ἀέρ-
ματος, ὡς αὐτὸ εἰλεγε, μὴ κατὰ βάλα μὲν φησὶ ἀπέριστα
ποιοῦτον πονηρίας εἰ καὶ μὴ μέλλει ἀναβλαστῆσαι πῶποτε
καὶ αὐξήσῃ.

ὅτι τοίνυν καὶ τέχνη κακῶς ἐνεχρίθη. καὶ τὸ πρὸς ἀρ-
χῆς κατὰ φρονεῖν, μεταβέβηκεν ὅτι τὸ πρὸς ἀρῆναι. ὁ δὲ
τόπος ἀπὸ τῆς γνώμης τῆς γέμισμα, ὅτι οὐκ ὡς ἔτυχεν ἐποίη-
σεν ὑμῶν κακῶς, ἀλλὰ μὲν τέχνης, καὶ σκεψάμενος εἰς τὸ πρὸς ἀρῆναι
σεν ὑμῶν κακῶς, ἀλλὰ μὲν τέχνης, καὶ σκεψάμενος εἰς τὸ πρὸς ἀρῆναι

ut fide digni sint tres illi qui pro eo spondeant.

Nam ille, Atheniensis. Per instantiam & depul-
sionem hic soluit. Sciendum autem, eum in primo loco posuisse, in secundo ob impudē-
tiam magis. Calculi autem alii perforati, alii inte-
gri, alii nigri, alii albi fuerunt, ac perforati & ni-
gri, damnatorij (dicunt quidam interpretes eos e suis
offibus fieri solitos) albi autem & integri, absolu-
torij.

Neque enim Atheniensis honorare. in iudi-
cium est in ignominiosos, in fures.

Deinde Atheniensis hoc scriptum. Hic est instā-
tia. Nam ipsum quidem per sese. Quali diceret: ex
ipsa voce conicere licet, non esse legem.

Iurandum Heliastarum. Sciendum, eum etiam
hoc iurandum Heliastarum in peroratione posuif-
se, tanquam ad perorationē potius pertinens, quam
ad ipsius causæ & confirmationis partem.

Et decreta. Decreta hic dicit vetera illa, quæ bo-
na habita sunt.

Novas tabulas. Nec ferēdam esse legē de priuata
pecunia, ne homines priuati æs alienum recipiant,
quod mutauerunt. Id enim tyrannicum est.

ie esmimion. Sic dicebatur is, qui ad concilium Am-
phictyonicum mittebatur a republica.

Partitionem. Hoc enim fieri solet in perturbatio-
nibus popularium imperiorum. Pauperes enim sepe
secessione facta, seditionem mouent contra diuites,
negantes esse æquum, illos multos, se nullos habere
agros. equum esse, ut ager pro numero ædium ex æ-
quo distribuatur.

Neque eos qui manent. Scilicet in vrbe, qui nihil
deliquerunt, eos non eiciam vrbe contra leges.

Nec alium quenquam. Fieri enim poterat, ut alii
quis ipse non peccaret, sed ad alterius peccata con-
ueneret, quod est uetus violare ius, ut ait Thucydides.

Ut magistratum gerat rationibus non relatis. Lex
erat, ne quis magistratus bis esset eodem anno, non
relatis rationibus primi magistratus. Ne idem eo-
dem magistratu fungeretur, ob hanc causam: neque
accusaturi eum erant, putantes fore magistratum, si-
lere cogentur. Rursus, si sepe essent eiusdem mi-
nistri magistratus, eum possent accusare, consilij fa-
cinorum eius.

καμύμων. Sortiuntur. καμύμων enim vocabant for-
tem ipsam, & suffragium ad capiendum magistratū.
Erant autem calculi alii solidi aut perforati, alii
nigri aut albi, ut diximus.

Et caduceatoris & legati. Id est, ita uilium, idque
comparatione ad alios maiores magistratus. Sciend-
um, alium fuisse præconem popularem, alium bel-
licum, qui legatos antecēbat ad sancendam pacē
cum hostibus, ferens signum quod caduceum nomi-
nant.

Nec alius mihi. Sæpe fit enim, ut aliquis ipse qui
iurandum dedit, non capiat: sed subornet vel ho-
minem aliquem, vel uxorem suo nomine capturos,
aut alia arte & machina.

Sed nec semen oportet. Mansit in tropo semi-
nis, quasi diceret, ne spargamus tale semen impro-
bitatis, tamen si nunquam germinaturum sit, & au-
gendum.

Eum autem dolo malo instituisse. Post infectatio-
nem rei, transit ad personam. Locus autem est a sen-
tentia scriptoris, eum non fortuito nocuisse repu-
blicæ, sed callidè & meditatū. Timocrati gratifica-
ri. Reiectio patronorum eius.

ὅτι τοίνυν καὶ τέχνη κακῶς ἐνεχρίθη. καὶ τὸ πρὸς ἀρ-
χῆς κατὰ φρονεῖν, μεταβέβηκεν ὅτι τὸ πρὸς ἀρῆναι. ὁ δὲ
τόπος ἀπὸ τῆς γνώμης τῆς γέμισμα, ὅτι οὐκ ὡς ἔτυχεν ἐποίη-
σεν ὑμῶν κακῶς, ἀλλὰ μὲν τέχνης, καὶ σκεψάμενος εἰς τὸ πρὸς ἀρῆναι
σεν ὑμῶν κακῶς, ἀλλὰ μὲν τέχνης, καὶ σκεψάμενος εἰς τὸ πρὸς ἀρῆναι

καὶ ῥήτορας καὶ δημαγωγούς, εἰκότως ἐδάρρησε παρ-
δειναι τὴν κατασκευὴν τῆ ἀντιθέσεως. ἵνα ὁ τιμοκράτης
λόγος ἐλέγχεται. εἰ γὰρ ὁ μὲν τιμοκράτης φησὶν ἵνα τῶν
ἀδυνάτων ἐστὶ τὸ νόμον φαίνονται δι' ἧχοι ἀδυνάτοι δει-
δντες πολλοί, ἀλλ' οἱ μάλιστα δυνάτωτατοι πῶς ἐκ
αὐτῶν γίνονται ὁ ἀνερατῆς ἀτραγωνιστῆς τοῦτω τῶν λό-
γῶν οἱ δὲ ἢ μὲν τὰς λύσεις τὰς ἀντιθέσεις πείθονται.

ἀκούω δὲ αὐτόν.) πῆρες βέλονται ἐνταῦθεν εἰς τοὺς ἐπι-
λόγους, ἐπειδὴ φασὶν ἐν τῶν παρ' αὐτῶν κώλῳ, ἐπελογίσα-
το τὰ βία κεφάλαια. εἰσηλθὼν ἢ ὡς ἐν διετυρμῶ. ἀκούω
δὲ λέγειν αὐτὸ ὡς ἐκτέπσαι. εἰσινεὶ ὡς ἀδύνατον λόγον καὶ
ἀποπον, καὶ οὐδὲ μὲν τοῖς ζητητέοις ἀκόλουθον. διὸ καὶ
ἀεὶ ἔπει αὐτῶν τὸν λόγον, ὁμοιογενῶς γὰρ ἐπίπαισι, ὅτι
διὰ τοῖς παρ' ἐστὶ, ἐθικε τὸ νόμον. ἐπαγαγῶν, ὡς ἐνοχός ἐστι
τῆ ἀδυναμίας, μὴ ἐπιπᾶσι γε γραφῶς τὸ νόμον, ἀλλ' ὀλί-
γοῖς χαριστέοις, ὅθεν ἐπισημαίνεται πρὸς τοὺς δικα-
στας, καὶ ἀμνημονεύον τοὺς ὅρκους, καὶ οἱ αὐτοὶ δικα-
ζῶν ὁμομοίως. λυεὶ γὰρ φησι τοὺς νόμους, ὅτι τὸ νόμον
τὰ δικαστήρια. ἄλλως εἰς τὸ αὐτό, πῆρες λέγουσιν ἐκ τῶ-
ν νομίζεσθαι τὸν λόγον ἀσύστατον. εἰ γὰρ ἐκτέπσαι τὰ καὶ
ματῶν, ὁμοιογενῶς καὶ ὁ δημοδότης ἐνταῦθα τῶν αὐτό.
οὐκοῦν ἀεὶ τῶς κατηγορεῖ. λέγουσιν ἢ παρ' αὐτῶν μὲν, ἔτι
καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐπισημαίνεται τῶν, ὅτι οὐδὲ τούτων
ἐστὶν ὁ ἀγὼν νῦν, ἀλλὰ παρ' ἐστὶ ἐν νόμῳ ἐγγράφῳ ὁ τό-
μος ὁ τιμοκράτης, εἴτε ἀδύνατος, τὸ ἢ οὐδὲ καθ' ἐν, ἀπὸ
τῶν οὐδὲ ὅλως. εἰ μὲν γὰρ ἵνα τούτων.) τὸ διλήμματον
παλιν ἰσχυρῶς. καὶ τοὶ ἔτι οὐκ ἀπορήσαμι.) ἔρα πῶς τὸ
λύσιν ἐκ τῶν βίων παρείληφεν, ἐκ τῶν ἀπὸ, καὶ τῶν συν-
χροντος, καὶ τῶν κερνομένων. οἶμαι τοίνυν αὐτὸν οὐδὲ ἐπι-
νον ἀρξέσθαι.) τὸ ἀίχλωτον αὐτῶν δεικνύσιν, εἰς ἢ παρ' τῶν
συμπεριούχῳ ἢ ἀπὸ θεοῖς. οὐκ ἔθικε ἢ αὐτῶν ἐν τῶν κεφα-
λαίῳ, ἵνα μὴ δευτῆ πλείονος μάχης, ἰχυρῶν ποιήσας ὡς
ἢ ἐπιλογικῆ ἐχρησάτο. παρ' ἐστὶ τὸ ὅτι ὡς ὁξαρῶνιον
τὴν ἀδύνατον παρ' ἐστὶ βίων. ἵνα σαφρᾶν ἐκ τῶν συμπλοκῆς
ἀπορῶσθαι, ματῶν γὰρ ἢ ἀνερατῆς ὅτι τῶν παρ' ἐστὶ ἀδύ-
νατος γὰρ ἐθικε τὸ νόμον, οὐκ ἔπ αὐτὸ ὡς φιλάθερον
ἐπαγέσθαι, ἀλλὰ ψευδὸς ἢ γῆρας.) τὸ εἰ ἐγγράφῳ ὅπως μη-
δὲς δευτῆσθαι ἀθλωμάτων. ἐφαίνε γὰρ διὰ τοῖς παρ' ἐστὶ βί-
οις μὲν ἀεὶ λάν.

καὶ ὅτι τοῖς νόμοις ὡς παρ' ἐστὶ τοῖς.) καὶ τῶν τὸ μέγας ὁ
ῥήτωρ ἢ παρ' ἐστὶ ἀδύνατος, ὅσοι διεξῆς, οὐ πᾶσι, ἀλλὰ
ἐρατῶν, καὶ δημαγωγῶν, καὶ ῥήτορας τοῖς ἀδύνατον
τὸ δεικνύσιν. ὡς τοῖς τῶν νόμου τὸ φιλάθερον ἐργά-
ζεται, φροντίζει δὲ οὐδὲν τῶν ἀδυνάτων, ἀλλὰ τῶν διὰ
τῶν καὶ τῶν κοινῶν βλάβας δεσμομένων. εἰς ἢ σπουδῆς.
εἰ δὲ γὰρ ἐκάλυψε ἢ ἰδιώτας διὰ τῶν πηλημελήματα δε-
δέχεται, τὸ τῶν νόμου παρ' ἐστὶ τῶν ἀδύνατον. παρ' ἐστὶ δὲ τῶν
λόγῳ, διὰ τὸ ἐπὶ τῶν πολιτυμῶν τῶν παρ' ἐστὶ θεασύβου-
λον ἀποφύλασθαι, χεῖραν ἔχειν τὸ δεσμῶν.

τὸ ἢ παρ' ἐστὶ καὶ μετῶν.) τοῖς λόγοις οἱ λέγει ὁ τιμο-
κράτης, εἰς δύο ἢ μεμείσθαι τὰ τῶν πόλεων, εἰς τὴν ἰδιότι-
κα καὶ δημόσια.
κεφάλαιον δὲ ὑμῖν ὁ μνημονόσεται ἔρα.) ἐν βραχεῖ τὸ
τὸ νόμου ποιότητος ἀββάλλει κακίαν ἢ μέγιστον τῶν τῶν
δύο χρόνων συμαγωγῶν ἰχυρῶς ὁ πᾶς ὅτι καὶ ὁμο-
λογουμένων καὶ ἀκόλουθον εἰς μνήμην διὰ τὸ συντομον. εἴτα
ἐργάται ὅτι τῶν παρ' ἐστὶ ποιότητος, τὴν ὁξέτασιν
ἐπὶ τῶν οὐτῶν.

τὸ δὲ μήτ' ἄλλος τῶν συμαγωγῶν αὐτῶν. καὶ λογίσαθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς.) ὅπερ ἐλέγχετο

A & oratores & magistratus dixit: non ab re ausus est
adiicere confirmationem obiectioni, ut Timocratis
oratio argueretur. Nam si Timocrates dicit pro
inopibus latam esse legem, non inopes saepe victos
esse constat, sed omnium potentissimos: nonne ipse
auditor huic orationi aduersabitur? Scitè autè post
refutationes collocat obiectiones.

Audio autem eum.) Quidam volunthic incipere
perorationem, quoniam in superiore membro con-
clufit tria capita, quæ introducta sunt; perstringendi
gratia.

Audio igitur eum dicere, solutam esse pecuniam.)
Qui dicat: Absurdam orationem & ineptâ, & nul-
lo modo cum questionibus coniunctam. Atque ideo
defensionem in eum retorquet. Introducit enim cū
confitente, se propter legatos tulisse legem, & sub-
iicit, eum conuinci violatarum legum, cum non pro-
pter vniuersos, sed in paucorum gratiam rogatione
tulit. Unde ad iudices se conuertit, & eos iustifi-
candi commonet, quo obstricti ad iudicandum sunt
ingressi. Abrogat, inquit, leges, & cum legibus iudi-
cia. Alter in idem: Quidam dicunt, ex hoc putari o-
rationem hanc nō habere statum. Nam si soluta est
pecunia, idque Demosthenes etiam hic confitetur:
ex superuacaneo certè accusat. Respondemus, pri-
mū: ipsum etiam oratorem hoc ostendere, nō hoc
nunc agi, sed illud: an Timocratea lex sit scripta legi-
time, an contra leges?

Id est, nulla ratione profus.

Nam si pro his.) Rufus hic figura est duplicis con-
clusionis.

Etia nec de hoc dubitem.) Vide ut refutationem à
tribus petent, à ratione, firmamento, & cōtrouersia:

Fore autè arbitror ut nec illis abtineat.) Eius im-
pudentiā ostendit. Sumpta est autè ab vili obiectio
quam in capite idè non posuit, ne firmata ea esset
acrius oppugnada: sed in peroratione ea vltus est, &
eam priorè loco posuit, quæ reuera nihil ad causam
pertinet, illam de legatis, ut complexione infirmam
efficeret. Vbi enim cognouerit auditor, eum propter
factionem Androtionianam tulisse legem: non eum
iam ut humanum laudabit, sed mendacium putabit
si dicat, eò se tulisse, ne quis Atheniensium vincere-
tur: cum sit ostensum, propter legatos eum vincula
sullulisse.

Leges quàm humanissimas.) Et hanc partem ora-
tor ante disposuit, cum demonstrauit, nō pauperes
sed duces & magistratus & oratores in vincula con-
iici. Illis igitur legis feruere humanitatem: non enim
rationem eum habere tenuium, sed eorum qui pro-
pter lætam Rempub. in vincula coniciantur. Est au-
tem captiosa ratio, nihil enim prohibet, etiam priua-
tos aliquos, ob aliqua delicta, in vincula coniectos,
legis humanitatem experiri. Confidit autem hac ora-
tione, quod ostendit in magistratibus, qui Thrasylu-
li fuerè tempore, locum habere vincula.

Clemètia & moderata.) Verba quæ facit Timocra-
tes. Ciuitatum autem res bifariam diuiduntur, in pu-
blicas & priuatas.

In summa autem vobis dicam quod memineri-
tis.) Brevior qualitatem legis perstringit, improbita-
tis esse maximæ afferens; duorum temporum con-
iunctionem, quod & facile est, & expeditum ad
memoriam, propter compendium. Postea venit ad
persona qualitatem, cuius examinationem ad hunc
modum subiungit.

Neque aliis patronorum eius. Item, Considerate
cum animis veltris.) Quod paulo antè diximus;

τὸ δὲ μήτ' ἄλλος τῶν συμαγωγῶν αὐτῶν. καὶ λογίσαθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς.) ὅπερ ἐλέγχετο

πρόωρα καὶ γὰρ αὐτῶν, οὐκ ἐκδέδωκεν.) εἰκὸς δὲ τῶν
ἀδελφῶν, ἢ πεπεισμένῶν, ἢ πόθῳ κατελιπμένῶν, ἐκού-
σαν ἀκαρουθῆσαι τῶν ξένων. καὶ γὰρ ὑποφάνει πᾶσι τοῖς
αὐτῶν ὁ ῥήτωρ ὑπόνοιαν ἐν οἷς λέγει βουλευθέντι λαβεῖν
αὐτῶν.

ἀλλὰ νῆ δὲ αὐτῶν ἀδελφῶν.) οὐχ ἀπλάσ κτ' ταῦτα
παύτα δευβάλλει αὐτὸν ἐκ τῆς ἐξωθεν βίου μάλλον δὲ
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐν ὅλοις τοῖς λόγοις αἰεὶ τὸ ποιεῖ
ὁ ῥήτωρ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγνω, ὅτι πινὲς τῶν κεραιωμένων, εἰ
καὶ ἀλίσκονται ἐν τῇ κείῳ, ἀλλ' οὐδὲ πολλὰς περ-
βαλλόμενοι τὸν ἐξωθεν αὐτῶν βίον, διώαντασθε-
να εἰκότως ἐξέδρεν ὁ ῥήτωρ, τὸ καὶ τὸν ἄλλον αὐτῶν βίον
ἐν τοῖς ἐπιλόγοις δευβάλλειν, ἵνα μὴ εἰς τὸν κατα-
φύγη.

οὐκ ἐκδέδωκεν.) ἀπὸ τῆς πρὸς γάμον οὐκ ἐκδέδωκεν
ὡς ὑπόθεσιν. ἀλλὰ ὡς δούλῳ πῶρα κεν. εἴτα ἐπιφί-
ρει πῶς αὐτῶν ἐπέλιπε, καὶ τίνι;

καὶ νῦν ὅστις ἐν κεραιῶν.) ὡς περὶ χεῖρα ἰσχυροῦς,
διότι ὅτι ξένῃς ἐκδέδωκεν, ἀπὸ οὐσα, τὰ νόμου τὸ ἀ-
πίρροντος. τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαγωγῆ τὸ παραθῆναι ἐξω τῆς
πόλεως.

ὅς οὐκ ἐκδέδωκεν.) συναγωγῆ παύτων τῶν
ἐπιλειφθέντων πρὸς τῶν τῆς ἡθῶν δευβολῶν.

καὶ μὲν ὅτι πᾶσι πρὸς οἴκει.) συγκρίσεις ἀπὸ τῆς ἰσχυ-
ρονος ἰσχυροῦ γὰρ ὁ κλέπτης καὶ λωποδύτης, τὸ πονηρὸν
εἰσφέρειν νόμον ἀδικεῖ. εἴνα μὲν γὰρ ὅτι ἐστὶ, ἢ δύο συλλῆ.
εἴτα τῶν ἐαυτῶν δευβλησθῆναι χυμῶν μόνῳ ὁ κλέπτης. ὁ
ἰσχυρὸν φησὶ τὸν φάσιν νόμον, καὶ πᾶσι λυμάνεται,
καὶ τῶν ἀρχόντων εἰς ὄλιον καταχεῖ τῶν πόλιν ὅτι καὶ
δύομα παύτων ἐστὶ δοκεῖ κεραιῶν ὁ νόμος.

γνοῖν δὲ αἴτις οὕτω μάλλον.) ἀλλ' ὅτι τὸ πᾶσι τὸ πᾶσι
μεζῶν. κατασιδάζει γὰρ ὅτι τυραννῶν ἐξήλωσε
γνώμην. ὡς περὶ γὰρ ἐκείνοι λούουσι τοὺς δεσμώτας, ἵνα
χάσῃ πρὸς τῶν ἐπιθυμῶν συμπεράτῳ, τὸν αὐτὸν
καὶ ἐστὶ ἕσπον δι' ὧν ἔχουσι τὸν δεσμόν, καὶ τὰ τῶν τυραν-
νῶν μεμνησθῆναι.

οἱ καταλύοντες τὸν δεσμόν.) οἱ βουλομένοι φησὶ κατα-
λύσαι τῶν δημοκρατίων, τοὺς δεσμώτας λύουσιν ἵνα
ἔχουσιν αὐτοὺς πρὸς συμμάχων γὰρ καταλύειν τοὺς νό-
μους καὶ τῶν πολιτείαν ἐξ ὧν περὶ ἐδέθησαν.

ὁ μὲν αὐτῶν μάλα.) αὐτῶν λοιπὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος ἢ σί-
κροισι. διεισδύσασθαι δὲ δευβλησθῶν δὲ τὸ πιθανόν.

ὅτι πολλοὶ τῶν ἰσχυρῶν.) λογισμὸς ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας.
σεμνὸν γὰρ τὸ ζηλοῦν ἢ μὲν τὰ νόμους τοῖς πολλοῖς τῶν
ἐλλείων. ὅταν τὸν φάσιν πινὲς εἰσφέρειν νόμους,
ἀναγρῶσι τῶν φιλοπῆμων, τῆς πόλεως τῶν μίμησιν ἐκ-
κόπτουσι.

καὶ μὲν εἰς ὄλιον καὶ δράκοντα.) ἐπιχειρήματα ἀπὸ τῆς
ἐναντίας. εἰ γὰρ τοὺς τε δεσμώτας ἀρίστους νόμους σέβειν κα-
λὸν, μισεῖν ἀνάγκη τοὺς εἰσενεγκόντας ἐκ τῶν ἐναντίων
τοὺς βλάπτουσι.

εἰς τὸ αὐτό.) ἴστέον ὅτι ὁ μὲν ὄλιον ἐχρήματο ἐπὶ τῶν χρο-
νῶν τῶν τυραννῶν ἐν ταῖς ἀθλιότησι, πρὸς τῶν περσικῶν
χρόνων. ὁ δὲ δράκοντα, πρὸς αὐτῶν ἐπὶ τῶν πιασάκοντα ἔτεσιν, ὡς φησὶν ὁ Διόδωρος.

βούλομαι τίνῳ κακῆναι.) πρὸς τὸ τέλος πάντων συμφερόντως ὀπλίζει καὶ τὸ πρὸς τοῖς τὸν ὄλιον. ἐπὶ δὲ
γὰρ αὐτὸς πρὸς δεσμῶν δευβλησθῶν, ἐδίδκει λυπῆν, πρὸς πρὸς λαμβάνει τῶν δόξαν τῶν ὄλιον εἰς βοήθειαν,
πρὸς καὶ ἀπὸ τῆς οὐδὲν ἀνίσταται, ἀπὸ τῆς δημοτικῆς πρὸς ὄλιον ἐστὶ. τὸ δὲ φῆσαι, ἀπὸ τῆς συναδέσθου, ὅτι καλῶς
ἔχει ὁ νόμος ὁ πρὸς τῶν νομίματος, καὶ κοινῶς δὲ πάλιν τὸ λέγεται.

ἀρχαῖον μὲν ἐκ τῆς ἡρώτων πάλιν τὸ ἐπιχειρήματα.

A Vendidit enim eam, non elocavit.) Sed verisimile
est sororem siue persuasam, siue amore captam
ultrò secutam esse hospitem. Subindicat enim orator
quandam talem suspicionem, cum dicit, Qui eam
ducere voluit.

Athercule sororem.) Non simpliciter in his
omnibus externam eius vitam perstringit, sed potius
plerunque in totis orationibus hoc facit orator sem-
per. Cum autem nosset, quosdam reos, etsi iudicio
vincantur, sæpe tamen prædicatione antea sua
vitæ incolumes evadere: meritò repetit orator hoc,
vt in peroratione reliquam eius vitam perstringeret,
vt ne ad hanc confugeret.

Non elocavit.) Non nuptum dedit vt ingenuam,
sed vt ancillam vendidit. Postea subiicit, quomodo
eam vendiderit, & cui.

Et nunc est Corcyra.) Quasi quiritetur, quòd per-
egrè sit elocata mulier ciuis, lege id verante.
ἐπὶ ἐξαγωγῆ. Vt venderetur extra urbem.

B Qui igitur sororem.) Collectio eorum quæ relicta
sunt omnium, ad morum calumniam comparata.

Atqui dicere.) Comparatio à minori. Minus enim
& fur & grassator nocet eo, qui perniciosam legem
rogat. Is enim vnum atque alterum spoliat, deinde
suam existimationem duntaxat probis afficit. At-
qui legem, inquit, scribit improbam, is & omnibus
nocet, & probro totam urbem perfundit: quia decre-
tum omnium esse videtur, lex confirmata.

Idque sic magis intelligitur.) Alius locus à maio-
ri. Probat enim, cum tyrannorum mores esse annu-
latum. Quemadmodum enim illi soluunt vinc-tos, vt
cupiditatum suarum habeant adiutores: ad eundem
& iste modum, vinculis abrogandis mores tyranno-
rum est imitatus.

Qui popularem statum abrogant.) Qui volūt, in-
quit, abrogare democratiam, vinc-tos soluunt, vt eos
habeant socios euertendi leges & rempublicam per
quam vinc-ti fuerunt.

Atqui statim aded.) Hæc reliqua est ex pari com-
paratio. Explicata est autem pluribus, vt esset proba-
bilior.

Multos Græcorum.) Ratiocinatio à glorioso. Ho-
noricum enim est, multos Græcorum imitari in-
stituta Atheniensium. Cum igitur quidam leges im-
probas rogant: decus illud abrogant, imitationem
Reipublicæ tollendo.

Atqui si Solonem & Draconem.) Argumentum à
contrario. Si enim qui leges optimas tulerunt, hono-
randi sunt, ex contrario necesse est, eos iniustos esse,
qui noxias abrogarunt. In idem.) Solonem Athenis
fuisse tyrannorum temporibus, ante Persica tem-
pora. Dracon autem quadraginta septem annis ante
eam, vt ait Diodorus.

Iam illud etiam volo.) Ad finem vtiliter omnino
armat, Solonem, contra Timocratem. Quia enim se
iudices, si ipse de vinculis differeret, offensurum pu-
tabat: adiungit sibi Solonis auctoritatem auxilio: cui
refragari non poterunt, cum eum esse popularem,
antiquitus persuasum habeant.

φησαι.) Assensuros, bonam esse legem de moneta.
verbum λέγεται refertur ad omnia.

Argentum.) Rursus argumentum sumitur à mi-
nori.

ἵνα μὴ εἰς τὸν καταφύγη.) ἵνα μὴ εἰς τὸν καταφύγη
τὸν ὄλιον. ἐπὶ δὲ τῶν πιασάκοντα ἔτεσιν, ὡς φησὶν ὁ Διόδωρος.
βούλομαι τίνῳ κακῆναι.) πρὸς τὸ τέλος πάντων συμφερόντως ὀπλίζει καὶ τὸ πρὸς τοῖς τὸν ὄλιον. ἐπὶ δὲ
γὰρ αὐτὸς πρὸς δεσμῶν δευβλησθῶν, ἐδίδκει λυπῆν, πρὸς πρὸς λαμβάνει τῶν δόξαν τῶν ὄλιον εἰς βοήθειαν,
πρὸς καὶ ἀπὸ τῆς οὐδὲν ἀνίσταται, ἀπὸ τῆς δημοτικῆς πρὸς ὄλιον ἐστὶ. τὸ δὲ φῆσαι, ἀπὸ τῆς συναδέσθου, ὅτι καλῶς
ἔχει ὁ νόμος ὁ πρὸς τῶν νομίματος, καὶ κοινῶς δὲ πάλιν τὸ λέγεται.

Nomisma hoc corrumpit.)Puniendus is est qui id A nomisma corrumpit, quod est ciuitatis: non is, qui corrumpit nomisma privatorum. Sunt enim & priuatae leges: veluti, non accipiendas magnas vsuras, & huius generis alia. Sed ea non satis habent virium ad euertendam urbem, vt publica.

Siue paruam, siue magnam.)Paruam, si abrogen- tur: magnam, si conferuentur.

Vtilitas fuerit.)Si non conferuentur leges.

Qui iniuriam facere conantibus.) Per eam legem quam scripsit Timocrates, nulla pœna sunt, videlicet iis qui eas seruare volunt, & non faciunt, quod veteres leges iubent.

νόμισμα τὸ τοῦ δημοσίου.) ἀπὸ τῆς θεῆς κολλάζειν ἐκεῖνον, εἴπερ διαφθείρει τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, ὅπερ ὅτι τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον τὸν διαφθείροντα τὸ τῆς ἰδιωτῆρος. εἰσὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικοὶ νόμοι, οἷον μὴ λαμβάνειν πολλὰς τόκους. καὶ ἄλλοι τοιοῦτοί ποιοι' ἀλλ' οὐχ οὗτοι καταλύειν εἰσὶν ἱκανοὶ τῶν πόλιν, ἀλλ' οἱ δημοῖοι.

ἢ μικρὰν, ἢ μεγάλην.) μικρὰν μὲν, εἰ καὶ καταλύων· μεγάλην δὲ, εἰ ἀνὸς ζωνται.

ὅφρα εἴη.) δηλοῖ ὅτι, εἰ μὴ σὸς ζωνται οἱ νόμοι.

δὲ οὐ τοῖς ἀδικεῖν ὀπιχειροῦσιν.) δὲ οὐ νόμου ὃν ἐγραφεὶν ὁ πμοκράτης οὐχ ὑπάρχουσιν αἱ πμοεῖαι, οἷον τοῖς βουλομένοις ἐμμεῖν αὐτοῖς, καὶ μὴ ποιοῦσιν ὡσπερ οἱ παλαγοὶ νόμοι.

Enarrationum Vlpiani, quæ & infinitis propè scatent mendis, & multis in locis mutilatæ confusæque sunt, finis: Hieronymo Volfio Oetingensi interprete: cuius arumnas in hoc Opere exantlatas, qui acerbè insectantur: iis non aliam ille pœnam imprecatur, nisi vt & ipsi in eodem molere pistrino cogantur. Sentient illi nimirum, Augiæ stabulum hæne ab Hercule quidem, etiam Alphæo immisso, posse repurgari. Et quis in tanto sterquilinio versans non contaminetur?

ΔΙΒΑ-

